

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos

Curierul Adventist

ÎNCEPE SĂ
TRĂIEȘTI!

Sumar

3. Pledoarie pentru Început

Iosif Diaconu

4. Depinde de noi

Georgel Pîrlitu

6. Întoarce-te acasă

Daniel Delcea

7. Evanghelia în Moldova

Paul Pauliuc

8. „Reînviore pentru misiune”

Romeo Asanache

9. Străjerule, începe să trăiești!

Mihai Maur

10. Cartea Anului 2011

Lucian Cristescu

13. Alegerea partenerului pentru căsătorie

Romulus Chelbegean

14. Ellen White – model de evanghelist

Michael W. Chambell

16. Misiune în Elveția

Lucian Floricel

18. Cum stăm la rugăciune?

Angel Manuel Rodriguez

20. „Prăjituri” interzise

Florin Amariei

22. Școala Adventistă din Matca

Liviu Avrămiea

24. Statusul nutrienților la vegetarieni

Constantin Dinu

25. El este scutul meu!

Cornel Călugăru

26. Profitul din vremuri de criză

Daniel Pițurlea

27. Feminism și feminitate

Mihaela Vișan

28. Știri

30. Copilul misionar

31. Rugăciune la început de an

Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Anul LXXXVIII, Ianuarie 2011

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Redactor: Iosif Diaconu

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Pîrlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur,
Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Iacob Pop, Romică Șirbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu,
Constantin Dinu

Director: Iacob Pop

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Rebeca-Emilia Iordan

Adresa de corespondență:

Curierul Adventist, str. Erou Iancu
Nicolae, nr. 38-38 Voluntari, jud.
Ilfov, cod 077190

E-mail: curierul@adventist.ro

Web site: www.curieruladventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Pledoarie pentru Început

Pentru fostul premier israelian, Ariel Sharon, începe al șaselea an de când se află în comă. Pe data de 4 ianuarie 2006, acesta a suferit un accident vascular, iar de atunci doar aparatele și asistența medicală permanentă îi susțin viața. În noiembrie 2010, familia a încercat să îl transfere din spitalul în care era internat la locuința personală, acolo unde o cameră fusese amenajată cu toate echipamentele medicale necesare. Din păcate, tentativa a eșuat și a trebuit readus la spital.

Mă întreb ce mai înseamnă viața pentru Ariel Sharon?! Aparat, perfuzii și atât. Desigur, viața, oricum ar fi ea, este de neprețuit. Dar în dreptul lui Ariel Sharon putem spune cel mult că există, nu că trăiește. Inima îi bate, respiră, este alimentat prin perfuzii; toate acestea fac ca Ariel Sharon să fie, să existe, dar nu să trăiască. Fiecare An Nou este o chemare la o nouă viață, însă nu și pentru Sharon...

A trăi înseamnă mai mult decât a exista. A trăi înseamnă să te poți bucura de parfumul crinului, să poți gusta dulceața strugurelui, să poți îmbrățișa și chiar să plângi.

Această tristă ipostază a lui Ariel Sharon ilustrează situația multor creștini. Ei sunt creștini, poartă această etichetă, dar nu trăiesc creștinismul. Numele lor este trecut într-un registru de membri, frecventează o biserică, practică anumite îndatoriri religioase și atât.

Dumnezeu ne-a creat să trăim viața, nu să asistăm la ea. Iar a trăi creștinismul înseamnă a fi angajat într-o relație dinamică cu Dumnezeu. Înseamnă a simți vecinătatea îngerilor și a le auzi cântecele. Conștiința iertării de păcate, imboldul misionar, atitudinea slujitoare: toate sunt revărsări ale credinței trăite.

Nici a fi adventist nu-i totuna cu a trăi adventismul. A fi adventist fără a trăi adventismul este o limită inferioară, adică tot ceea ce poate fi cerut de o conștiință muribundă. Faptul că ne-am născut așa sau că am apucat așa, consumul programelor bisericești (în loc de implicare activă), rugăciuni la necaz – toate acestea sunt doar aparate religioase ce țin în viață o așteptare stinsă.

Când rugăciunea mea va deveni un dialog real cu Mântuitorul, când, întemeiat pe Cuvântul Domnului,

voi desluși ceasul profetic în care mă aflu și când voi fi în pas cu mișcarea lui Dumnezeu pentru timpul acesta, atunci voi trăi adventismul. Când conștiința lucrării Domnului Hristos în Sanctuar îmi va reorganiza stilul de viață, prioritățile și speranțele, atunci am trecut de la a fi adventist la a trăi adventismul.

Dumnezeu merită o șansă în viața ta! Dar una reală, nu doar o promisiune. Prilejul unui An Nou vine mereu cu ocazia debutului pe un drum nou. De această dată, Dumnezeu, în Treime, Scriptura, prin inspirație, și Biserica, în totalitatea ei, îți poruncesc: „ÎNCEPE SĂ TRĂIEȘTI!”

Acest îndemn categoric este modalitatea prin care preluăm și în România tonul de redeșteptare și reformă dat de Conferința Generală. Așa că, dacă vrei să fii parte a poporului speranței, dacă vrei să fii martor la acțiunile puternice ale Duhului Sfânt, dacă vrei să-L aștepți pe Cel ce vine, atunci „Începe să trăiești!”

Începe să trăiești prin post și rugăciune; puneți deoparte zile speciale de consacrare în fiecare lună. Începe să trăiești prin a te hrăni în mod sistematic și constant din Cuvântul lui Dumnezeu, mai ales caută să aprofundezi mesajele profetice ale lui Daniel, ale Apocalipsei și ale profetului Domnului. Începe să trăiești dând mărturie într-o manieră susținută despre harul lui Dumnezeu care te-a salvat. Începe să trăiești practicându-ți credința la locul de muncă, între vecini și în propria familie. Începe să trăiești renunțând la păcatele favorite care otrăvesc viața spirituală și îl împiedică pe Dumnezeu să ți se descopere.

Făcând așa, te vei deprinde cu atmosfera cerului, te vei familiariza cu prezența îngerilor și te vei bucura de colaborarea cu Dumnezeu. Conștiința faptului că lucrare și susținerii Sale va fi pentru tine precum prezența stălpului de foc pentru poporul Israel. Atunci nu vei mai bâjbâi și nu vei mai tremura, ci siguranța mântuirii și arvuna vieții veșnice îți vor umple sufletul.

Așadar, „Începe să trăiești!”

**Iosif Diaconu, redactor,
Curierul Adventist**

Depinde de noi

Georgel Pîrlitu, președinte, Conferința Muntenia

CE LASĂ ÎN URMĂ TRECEREA TIMPULUI DEPINDE DE NOI

În înțelepciunea Lui, Dumnezeu a ales ca trecerea timpului să nu depindă de ce face sau nu face omul. Timpul trece oricum. Dacă trecerea timpului nu depinde de om, nu la fel stau lucrurile cu ce lasă în urmă trecerea lui. Dacă trecerea unei ore nu depinde de om, ce lasă în urmă acea oră depinde de om.

Când spun acestea, mă gândesc la timpul de trei ani și jumătate care a urmat botezului Domnului Hristos. Trecerea acestui timp nu a depins de omul Isus, dar ce a lăsat în urmă acest timp a depins, în totul, de El. Oameni înviați, vindecați, iertați, prejudecăți îndepărtate, un model desăvârșit de dragoste, un mormânt gol și nădejdea veșniciei sunt doar o mică parte din ce a lăsat în urmă trecerea acelui timp.

Mă gândesc la anul 2011. Trecerea lui nu depinde nici de noi, nici de guvernanți, ci doar de Dumnezeu. Dar ce va lăsa în urmă trecerea acestui an depinde de

noi. Dacă biserica din Conferința Muntenia va fi mai puternică, mai numeroasă, mai activă, mai aproape de semeni depinde de noi, de fiecare dintre noi. Binele sau răul pe care îl va lăsa, în biserică, trecerea anului 2011 depinde de noi. După cum pacea fiecărei familii depinde de fiecare membru al acelei familii, la fel bunăstarea și succesul unei biserici depind de fiecare membru în parte.

DUMNEZEU ÎȘI FACE PARTEA LUI, NU A OMULUI

Cele scrise mai sus nu încearcă să-L scoată pe Dumnezeu din ecuație. Sigur, ce lasă în urmă trecerea timpului depinde nu doar de om, ci și de Dumnezeu. Însă istoria biblică dovedește că Dumnezeu nu face partea omului, ci doar partea Sa. Prima încercare de a trece Iordanul s-a soldat cu întoarcerea în pustie și moartea unei generații, pentru că doar Dumnezeu și-a făcut partea. A doua încercare, la 40 de ani distanță după prima, a fost încununată de succes, pentru că și omul și-a făcut partea, nu doar Dumnezeu.

În convertirea oamenilor, Dumnezeu Își face partea Lui, dar rămâne o altă parte care îi aparține bisericii. La fel stau lucrurile când este vorba despre construirea unei biserici; Dumnezeu are partea Lui, oamenii au partea lor. În planul dreptății și dragostei lui Dumnezeu, omul nu poate face partea lui Dumnezeu și nici Dumnezeu nu face partea omului. Contribuțiile Lui Dumnezeu și contribuțiile omului sunt distincte și de neînlocuit. Când ne gândim la cele două, trebuie neapărat pus accentul pe contribuția omului, nu pentru că aceasta ar fi mai importantă, ci pentru că aici este problema. Partea omului rămâne nefăcută, nu a lui Dumnezeu. Atunci când o biserică a experimentat eșecul, partea care a rămas nefăcută nu a fost, în niciun caz, partea lui Dumnezeu, ci partea omului.

La sfârșitul anului 2000, Biserica Adventistă din România număra 73.032 de membri, iar la sfârșitul anului 2009 erau înregistrați 67.635 de membri. În 9 ani, biserica a pierdut aproape 5.500 de membri. Să fie secularismul adevărata cauză? Dacă ar fi așa, faptul că Iordanul nu a fost trecut de prima dată s-ar putea justifica prin aceea că apele sale erau prea învolburate. Dar nu acolo era problema. După 40 de ani, poporul trece Iordanul într-o perioadă din an când se topeau zăpezile Hermonului (martie, aprilie), iar Iordanul ieșea din matcă. Nu la Iordan era problema, ci la ei. Ei nu-și făcuseră partea. Să fie secularismul adevărata problemă? Nu cumva rezultatul celor nouă ani ar fi fost altul, dacă fiecare dintre noi ne-am fi făcut partea? Înclin să răspund cu „Da” la această întrebare, ținând cont de cuvintele inspirației: „Când lucrarea personală este neglijată, se pierd multe ocazii prețioase, care, dacă ar fi fost folosite, ar fi dus la o înaintare hotărâtă a lucrării.”

PIERDERI VEȘNICE CÂND NU NE FACEM PARTEA

Când omul nu-și face partea în domeniul salvării de suflete, implicațiile sunt mari. Biserica pierde calitativ și numeric, iar cei ce au nevoie de mântuire se pierd pentru totdeauna. În schimb, când omul își face partea, nu doar biserica va fi mai numeroasă, ci și ceata celor mântuiți.

Înțelegem cât de importantă este partea noastră în domeniul salvării de suflete, citind următoarele: „În ziua judecății lui Dumnezeu, câți vor fi aceia care vor veni la noi și ne vor spune: «Sunt pierdut! Sunt pierdut! Iar tu nu m-ai avertizat niciodată; nu mai îndemnat niciodată să vin la Isus. Dacă aș fi avut credința ta, aș fi căutat fiecare suflet amenințat de pedeapsă, care s-ar fi aflat în apropierea mea, și l-aș fi îndemnat cu rugăciuni, lacrimi și avertizări.»”

BISERICA SE VA ÎMPROSPĂTA

Unul dintre cele mai importante evenimente ale anului 2011 va fi programul evanghelistic. Trebuie să înțelegem că succesul acestui eveniment depinde de noi. Depinde de Conferință, de pastori și de fiecare membru în parte. Depinde de ce facem sau nu facem. Depinde de rugăciunile noastre, de seriozitatea noastră, de implicarea noastră. Dacă fiecare membru din Conferința Muntenia și-ar propune să vină cu cel puțin o persoană, aceasta înseamnă că în întreaga Conferință am avea peste 18.000 de persoane, iar dintre acestea multe ar deveni membre ale bisericii.

Dacă ne gândim numai la prezentările din 1996, ne dăm seama cât de important este un asemenea eveniment. Foarte mulți dintre membrii bisericii de azi sunt rodul aceluia eveniment. Aceasta înseamnă că dacă nu ar fi existat acel program, persoanele respective nu ar

fi intrat în biserică. La fel stau lucrurile și cu evenimentul misionar din anul 2011. În urma acestuia, vor intra în biserică persoane care nu ar fi venit dacă nu ar fi fost organizat acest eveniment.

Dumnezeu știe, încă de pe acum, care sunt persoanele care vor intra în biserică în urma evanghelizării din 2011. Există oameni pregătiți de Dumnezeu să intre în biserică pe această poartă pe care o numim „Începe să trăiești!”. Cu siguranță vor fi tineri, vor fi adulți cu copilașii de mână, vor fi bătrâni care vor intra în biserică cu această ocazie. Aștept cu nerăbdare finalul acestui eveniment, când voi avea ocazia să aflu sau să-i cunosc pe noii frați și pe noile surori de credință, dar mai ales pe copilașii acestora. Astfel, biserica se va împropăta.

DEPINDE DE NOI

Dar... să nu uităm... , DEPINDE DE NOI. Dacă bisericile noastre vor fi goale sau arhipline, DEPINDE DE NOI. Dacă vecinii noștri vor veni sau nu la acest eveniment, DEPINDE DE NOI. Dacă în acele zile va fi o sărbătoare de neuitat sau un eveniment neplăcut, DEPINDE DE NOI. Dacă Duhul Sfânt va coborî peste noi ca la Cincizecime, DEPINDE DE NOI. Depinde de noi...

Este zdrobitoare realitatea că depind de noi atât de multe lucruri din interiorul bisericii, dar și din afara ei. Din motivul acesta ne rugăm ca Dumnezeu să facă din fiecare dintre noi „un pom sădit lângă un izvor de apă”, care își face partea „la vremea lui”.

„Doamne, ajută-ne să ne facem partea!”

AMIN

Întoarce-te acasă!

Daniel Delcea, președinte, Conferința Oltenia

Pentru mulți, întoarcerea acasă este cel mai dorit lucru. Oricât de interesante ar fi experiențele trăite în afara familiei, nimic nu poate alunga din suflet dorul de casă. Reîntâlnirea cu cei dragi rămâne cel mai emoționant și cel mai așteptat moment al vieții. Sunt însă și persoane pentru care reîntoarcerea la familie nu reprezintă o prioritate. Amintiri neplăcute, greșeli sau relații rupte îi rețin pe mulți departe de cei care odată au fost „prieteni” devotați. Ei au nevoie de ajutor pentru a găsi din nou drumul spre casă.

Așa s-a întâmplat cu bărbatul din Gadara când a fost eliberat de sub puterea ingerilor răi (Luca 8:38). După mult timp în care fusese purtat prin pustie la voia duhurilor rele, acum era din nou „îmbrăcat și întreg la minte” (Marcu 5:15), capabil să-și conducă singur viața. Întrucât nu-și mai văzuse familia de mult, întoarcerea acasă ar fi fost o opțiune naturală, însă frământările inimii lui îl țineau pe loc. Dacă s-ar întoarce, ar fi bine primit? Ar mai avea cineva încredere în el? Cât va dura până va fi privit din nou ca un om normal? Va scăpa vreodată de stigmatul „un fost îndrăcit”?

Dincolo de aceste frământări, imaginea lui Isus Hristos îl fascina foarte mult. Ce putere, ce dragoste, cât interes pentru un om rău ca el! În prezența Lui se simțea în siguranță și iubit. Perspectiva luminoasă a unei vieți în compania lui Isus Hristos a biruit dorul de casă. Așa s-a născut în inima lui ideea de a-L urma pe Hristos și a cerut să fie primit și el în rândul ucenicilor. După multe insistențe, a fost foarte surprins de atitudinea Eliberatorului său care, în loc să se bucure că are un nou adept, l-a refuzat politicos, dându-i un singur sfat: „Întoarce-te acasă” (Luca 8:39). „Du-te la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine” (Marcu 5:19).

I-a fost greu să accepte, însă a înțeles că aceasta era dorința Celui care-i făcuse atât de mult bine, și nu-L putea refuza. Misiunea pe care i-a oferit-o Domnul Isus l-a ajutat să treacă peste toate barierele. Amintirile neplăcute trăite în familia sa, temerile legate de întâlnirea cu cei care odată îl izgoniseră din mijlocul lor, perspectivele sumbre ale viețuirii în mijlocul ispitelor unei lumi păgâne, intențiile de răzbunare și alte gânduri negre, toate au fost în-

lăturate când a acceptat misiunea nobilă pe care i-a încredințat-o actualul său Domn.

Dintr-odată, inima i-a fost inundată de nerăbdarea de a-și vedea familia, prietenii și pe toți cei din cercul lui de influență pentru a le vorbi cu patos despre mila lui Isus Hristos și despre puterea Lui de a-i elibera din crunta robie a Diavolului.

Întotdeauna, misiunea lui Hristos oferă perspective noi și înzestrează natura umană cu puteri noi, făcând-o capabilă să înfrunte orice obstacol care ar sta în calea mântuirii. De aceea, până în zilele noastre, Dumnezeu ne întâmpină temerile cu misiunea Sa.

La acest început de an, Dumnezeu ne provoacă pe fiecare în parte: Întoarce-te acasă! Du-te la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Dumnezeu. Probabil că toți avem cunoștințe, prieteni, frați sau chiar părinți cu care ne este greu să relaționăm. Poate că amintiri amare, nedreptăți sau atitudini greșite au răcit relațiile noastre și, de aceea, ne este greu să comunicăm sau să ne implicăm în refacerea relațiilor. Însă porunca Domnului Isus Hristos de a merge și a le vorbi despre mila Sa și despre puterile minunate ale dragostei Sale ne dă putere să trecem peste

orice obstacol. Dorința ca și ei să-L cunoască pe Dumnezeu și să aibă parte de harul Său ne poate conduce la persoane din cercul nostru de influență cu care nu am comunicat de mult sau niciodată. Este adevărat că aceasta necesită lupte cu Dumnezeu în rugăciune, ca Iacov la Iaboc, dar nici un efort nu este prea mare când ne gândim la mântuirea fraților noștri.

Fie ca acțiunile misionare ale anului 2011 și, în special, programul evanghelistic „Începe să trăiești!” să fie ocazia în care fiecare dintre noi să auzim din nou porunca lui Isus Hristos: „Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine.”

Evanghelia în Moldova

Paul Pauliuc, președinte, Conferința Moldova

În această perioadă, cei mai mulți adventiști din Conferința noastră sunt convinși că programul evanghelistic „Începe să trăiești!” – 2011 este unul inspirat, bine-venit, dorind ca noul elan de misiune și rugăciune să molipsească întreaga biserică.

Telegrafic, dorim să vă împărtășim câteva experiențe trăite în preludiul evanghelizării.

În luna noiembrie 2009, un pastor (N. T.) și-a propus să viziteze și alți frați de credință din orașul Botoșani. Împreună cu unul dintre prezbiteri (G. D.) au întocmit o agendă de lucru, devenind astfel partași la diverse programe ale bisericilor neoprotestante.

La început, frații baptiști, penticostali sau creștini după Evanghelia credeau aproape unanim că adventiștii nu știu să predice altceva decât „porcul și mântuirea prin Lege”. Într-o duminică, unul dintre pastori (A. C.) a riscat, făcându-i o invitație omologului său adventist pentru a avea „o slujire” în biserica penticostală. Mesajul hristocentric a fost primit cu „Amin!”, iar pastorului adventist i s-a reînnoit invitația. Uneori,

la finalul predicii, pastorul penticostal concluziona: „Noi nu suntem obișnuiți cu astfel de predici, dar, dacă așa a fost cuvântul din partea Domnului, abdicăm.”

Cu câteva săptămâni în urmă, pastorul și prezbiterul adventist au fost invitați de prietenii lor penticostali să servească masa împreună. Temerile lor s-au risipit înainte de rugăciunea pentru hrană, când soția pastorului penticostal a spus: „Frate pastor, la masă noi suntem adventiști: am eliminat complet carnea de porc și mâncăm doar puțin pește. Același lucru i-am învățat și pe copiii noștri și să știți că ne-au ascultat.” Prietenia între cei doi pastori e una ascendentă; prin urmare, tinerii adventiști au mers și au cântat în bi-

serica penticostală, iar tinerii penticostali au venit cu un program în biserica adventistă.

Creșterea numerică a Bisericii Adventiste, dar și creșterea numărului de biserici este o altă prioritate pentru Conferința Moldova și nu greșim să afirmăm că aceasta este și dorința fierbinte a Cerului.

În acest context, un frate adventist (A. A.), cucerit de dragostea lui Hristos, a venit din Spania cu un singur dor: să distribuie cărți adventiste în toate orașele și în toate satele din Moldova. Astfel, în

august 2009, evangheliștii cu literatură au descoperit în satul Poieni (Bacău) o familie alcătuită din zece persoane (tatăl, mama și opt copii), care locuiau într-un bordei în condiții aproape imposibile. Responsabilul ADRA (I. G.) a început de atunci să îi viziteze. La sfârșitul anului trecut, un gând de Sus a început să prindă contur: construirea unei case pentru familia în cauză. Aflând despre acest caz, o biserică adventistă din Spania (Castellon) a planificat o colectă. Bani adunați au fost trimiși împreună cu o echipă de voluntari, care au ridicat zidurile casei. După aportul altor voluntari, în vară, locuința a fost finalizată. Impresionată de acest gest, familia sprijinită astfel s-a alăturat Bisericii Adventiste.

Astăzi, câmpul de lucru este la fel de extins ca și cel pe care l-a avut Mântuitorul. Lumea este plină de oameni care au nevoie de slujirea noastră dezinteresată.

Responsabilul (E. M.) cu probleme spirituale pentru penitenciarele existente în Moldova a fost întrebat de către unul dintre deținuți: „Noi ascultăm emisiunile postului de radio Vocea Speranței, dar am înțeles că aveți și un post de televiziune al Speranței. Nu am putea să vizionăm și noi emisiunile acestei televiziuni?” Întrebarea

pusă i-a motivat pe cei prezenți să înalțe chiar atunci o rugăciune pentru ca Tatăl să rezolve această problemă.

Câteva biserici, auzind despre proiectul acesta special, s-au unit și ele în rugăciune. După o săptămână de discuții cu cei din conducerea penitenciarului, ușile s-au deschis pentru acest proiect. S-a găsit și un sponsor, care a oferit banii necesari pentru antenă și receptor.

Acum, emisiunile postului Speranța TV sunt

recepționate zilnic. Bucuria „fraților” închiși nu poate fi descrisă în cuvinte.

Filiala din Moldova a Serviciului Umanitar pentru Penitenciare își propune să le ofere tuturor închisorilor din această regiune posibilitatea de a recepționa „emisiunile Speranței”. Pe această cale, sperăm ca programul evanghelistic din 2011 să producă o cotitură în viața celor ce se vor întâlni după gratii cu Dumnezeu.

Ne vom ruga Tatălui din cer ca zilele de har pe care le vom mai avea să le trăim pentru și prin misiune, întru slava veșnică a Răscumpărătorului nostru. Amin.

**Motto: „Ci să aștepte acolo
făgăduința Tatălui.”
(Fapte 1:4)**

Frământările cu privire la realizarea „marii însărcinări” încredințate bisericii sunt adânc înfipite în inimile noastre de multă vreme. Cum se vor realiza, practic, reînvierea și reforma? Va începe această redeșteptare cu pastorii, cu conducătorii poporului? Poate fi lucrarea „ne bună” de redeșteptare de dorit pentru un conducător sau pastor? Vom avea puterea să ne reformăm pe noi și biserica Sa? Cât de eficient este un conducător, un pastor sau un membru reînviat? Cât prețuiește o predică sau o rugăciune făcută în puterea Duhului? Câte probleme se vor stinge datorită adierii „vântului-Duh”? Câte inimi vor răspunde la chemările făcute de pastori consacrați? Câți dintre membrii noștri se vor bucura și câți vor fi confrunțați cu decizii incomode, datorită focului din Ziua Cincizecimii? Cât timp ne va lua să trezim uriașul adormit dacă noi, conducătorii adormiți, ne vom complăce mai departe în starea de căldicel?

Soluții, răspunsuri..., unde le vom găsi? Dar, înainte de asta..., unde le vom căuta? Poporul care așteaptă revenirea Domnului, ca punct culminant al istoriei noastre, trebuie să înceapă prin a aștepta făgăduința Tatălui. Porunca dată de Isus ucenicilor în ceasul plecării la Tatăl este soluția evidentă pentru fecioarele care

în biserică, din biserică, prin biserică) făgăduința Tatălui” (Fapte 1:4)! Nici nu se poate alfel! Biserica – locul de unde trebuie să pornească redeșteptarea! De ce? Pentru că ea este chemată să facă lucruri imposibile! Pentru că ea este „stâlpul și temelie adevărului”. Pentru că ea este „obiectul iubirii infinite”. Pentru că ea este compusă „din oameni răscumpărați, născuți din Duhul”. Domnul invită în primul rând biserica la reînviere și reformă.

Dumnezeu Își conduce biserica la reînviere și reformă. El trece prin mijlocul oștirii bisericii și Își cercetează poporul, chemându-l la redeșteptare (Apoc. 3:14-22). Tonusul de reînviere și reformă a fost simțit de membrii prezenți la Sesiunea Conferinței Generale chiar din ziua alegerii pastorului Ted Wilson în funcția de președinte al Bisericii Adventiste de pe întregul pământ. Acest tonus binefăcător a luat o formă concretă prin documentul „Un apel urgent” și prin propunerile de proiecte din documentul „Inițiativele Comitetului de redeșteptare și reformă”.

„Reînviere pentru misiune” – a fost tematica abordată de Comitetul executiv al Diviziunii Euro-Africa preluată, la rândul ei, de Comitetul executiv al Uniunii Române și de Conferința Transilvania de Nord. Strategia Uniunii Române, adoptată anul trecut sub motto-ul „Roagă-te și lucrează!”, încadrată în valul de redeșteptare mondial accentuează nevoia noastră cea mai stringentă –

„Reînviere pentru misiune”

Romeo Asanache,
președinte, Conferința Transilvania de Nord

își așteaptă
Mirele.

Cuvântul
de ordine
al Dom-
nului Isus
Hristos este
„așteptați
(la biserică,

„redeșteptarea adevăratei evlavii” – (Selected Messages, vol. 1, p. 121), dar și scopul reînviării – „misiunea de a duce Evanghelia la orice neam, limbă și popor” (Matei 28:19,20). Chiar acum, Domnul lucrează cu putere și cu mult zel pentru ca fiecare membru să intre în rânduri și să-l accepte chemarea. Nu te-a cercetat El și pe tine prin glasul conștiinței dacă ești căldicel? Cum răspunzi la invitațiile pentru consacrare? Vei citi cărțile *Adevărata redeșteptare*, de Ellen White, și *Doamne, însușește-Ți poporul!*, de Mark Finley, ca rețete sigure pentru reînviere? Pentru ca reînvierea să se producă ne trebuie doar atâta putere, încât să facem ce scrie în ele. Îți faci planuri pentru a face o lucrare mai mare? Cum te vei implica în programul evanghelistic din 2011? Ai început lucrarea în zone albe? Acum, când glasul Lui Hristos prin biserică este un strigăt clar, imperativ, chemându-i pe toți membrii ei la redeșteptare și reformă, fiecare dintre noi ar trebui să oferim un răspuns clar, imediat, un răspuns al faptelor credinței!

Fie ca reînvierea și reforma să crească prin fiecare instruire care va avea loc, să fie strigată și înfăptuită în adunări de slujitorii amvoanelor, șoptită în taina rugăciunii de fiecare membru al bisericii și să devină, astfel, picătură cu picătură, suvoiul de abur și fum care va înconjura tronul lui Dumnezeu, pentru ca de acolo să se întoarcă în torent bogat asupra tuturor celor ce au cerut plinătatea Duhului.

Fie ca inimile slujitorilor, ale copiilor, ale conducătorilor bisericii, care știu că realitatea din spatele celor două cuvinte este atât de aproape și atât de necesară, să nu obosească până nu vor fi umplute cu putere de la tronul Tatălui. Amin!

Străjerule, începe să trăiești!

Mihai Maur, președinte, Conferința Banat

„Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Fapte 1:8)

Mare trebuie să fi fost uimirea celor unsprezece ucenici în fața unei asemenea trimiteri. Misiunea lor, de această dată, nu se putea compara cu ceea ce realizaseră până atunci. „Marginile pământului” erau niște orizonturi ce copleșeau micul grup lipsit de entuziasm și experiență. Niciunul nu se simțea capabil pentru o asemenea lucrare. Și totuși! După câteva zile de post, rugă și o profundă consacrare, ceea ce părea imposibil de realizat devine realitate. Duhul Sfânt, coborât la Cinci-zecime, n-a cutremurat doar locul în care erau adunați apostolii, ci, prin aceștia, a zguduit din temelii lumea de atunci. Într-o singură generație, așa cum declară apostolul Pavel, „Evanghelia... a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer... (Col. 1:23). Uimitor!

La două mii de ani distanță, stăm în fața aceleași însărcinări: ultima generație de martori pentru ultima generație de posibili moștenitori ai Împărăției cerului. Mărturiile Spiritului Profetic ne ridică moralul, vorbind de o lucrare a ultimei generații de martori care va depăși performanțele bisericii primare. Oare este posibil să fim foarte aproape de umplerea

pământului cu slava lui Dumnezeu, așa cum spune textul din Apocalipsa 18?

În vara anului 2009, reprezentanții generației de martori ai Bisericii Banatului, în rugă și consacrare, au plănuvit ca anul 2011 să fie Anul Rugăciunii. Nu știam atunci că, un an mai târziu, reprezentanții bisericii mondiale vor desemna anul 2011 pentru ca toată suflarea adventistă să se consacre cu post și rugăciune în vederea revărsării Duhului Sfânt. În aceeași vară a lui 2009, la nivel național, se năștea, pentru 2011, un proiect ambițios pentru o misiune fără precedent: „Începe să trăiești!”. Să fi fost toate acestea rodul întâmplării?

Privind în urmă, de la înălțimea acestui ceas solemn, recunoscând cu uimire existența unui plan al Cerului pentru acest final de istorie, socotim că este vremea umplerii cu Duhul Sfânt și a proclamării Evangheliei în puterea acestei experiențe unice.

Prima chemare este pentru redeșteptare și consacrare prin programul „Străjerule, roagă-te și lucrează!” Devoțiunea personală, altarele familiale, orele de rugăciune pe secțiuni, toate acestea se doresc a fi reînviată. Pastori și slujbași sunt chemați să poarte acest mesaj al redeșteptării atât prin viu grai, cât, mai ales, prin puterea exemplului.

Cesurile de rugăciune zilnice, zilele și Sabatele de post și rugăciune, studiul Bibliei și al cărții *Tragedia veacurilor*, toate acestea îi pot deschide Duhului Sfânt căi nebănuite

pentru impresionarea sufletelor, aducând binecuvântata redeșteptare după care tânjim de atâta vreme. Ca formatori și exemple vii, cei dintâi chemați sunt slujbașii, pastorii și administratorii și, implicit, familiile acestora. Apoi, în predici, în cadrul vizitelor sau prin puterea experiențelor împărtășite, să fie motivată mereu și mereu întreaga frățietate. Fie ca toate programele Conferinței și toate proiectele diferitele departamente să țină seama de acest deziderat. Fie ca Biserica Banatului să caute fața Domnului în acest nou an, așa cum n-a căutat-o niciodată.

A doua chemare vizează programul evanghelistic „Începe să trăiești!”. Niciodată până acum nu am stat în fața unei campanii de evanghelizare de o asemenea anvergură: Evanghelia vestită în biserici, la radio, la televizor, pe internet. Dacă ne vom mobiliza repede și total în programul de consacrare, misiunea acestui an ar putea fi începutul *marii strigări*, cel puțin în România. Dacă suntem sinceri cu noi înșine, putem recunoaște că niciodată nu am avut o asemenea oportunitate. Și nu știm dacă o vom mai avea vreodată. E trist că într-un asemenea moment nu descoperim o preocupare totală a tuturor forțelor de care dispunem, de aceea, în Numele Domnului, chemăm încă o dată întreaga armată a bisericii noastre la o angajare susținută în vederea luptei care ne stă în față. Prin credință, privim la biruințele și bucuriile pe care revărsarea Duhului Sfânt și implicarea cu toată puterea în proclamarea Evangheliei ni le vor aduce nouă, ultimei generații de martori. Prin credință, vedem lanurile gata de seceriș. De aceea, „Străjerule, scoală-te și lucrează! Străjerule, începe să trăiești!”

Începe să trăiești!

CĂRTEA ANULUI 2011

Lucian Cristescu, președinte,
Conferința Transilvania de Sud

Era sâmbătă, 8 iulie 2000. Spre miezul nopții, liniștea Londrei a fost tulburată de o imensă gloată. Mii de copii, însoțiți de părinții lor, au pichetat librăriile în așteptarea orei zero. Atunci avea să se pună în vânzare un volum nou din seria... *Harry Potter*. Până la ivirea zorilor, vânzarea a spulberat orice record. Toată săptămâna precedentă plouase cu apeluri telefonice: sute de mii de exemplare au fost precomandate. Chiar din a doua zi, s-a lansat o comandă de alte două milioane de exemplare. Un jurnalist se întreba uluit: „Ce-i mână pe copii să închidă televizorul, să lase joaca și să se așeze să citească o carte de 700 de pagini?”

Prefer să nu redau răspunsul pe care l-a găsit jurnalistul. Este mai important răspunsul dat de un bun creștin adventist. Să fie Diavolul cel care-i mână? O fi hipnoză în masă? Sau e altceva...?

Circulă printre noi, adventiștii, o părere: că veacul lui Guttenberg a apus și că locul cărții l-au luat televizorul și internetul. În parte, cred că este adevărat. Deși mai este un aspect la fel de important, care ține de legea „cerere și ofertă”. Oamenii și-au pierdut încrederea în „cuvântul tipărit”. Deși piața de carte este inundată, calitatea literaturii a scăzut. Mesajul pieții nu mai satisface nevoile omului. Nu mă refer la cele trecătoare, de doi lei, ci la nevoia care să sature sufletul. Dacă unii copii se îmbulzesc după *Harry Potter*, este pentru că ei tânjesc după ceva mai înalt și mai gustos decât ce oferă lumea noastră cenușie. Iar „vrăjitorul” le satisface dorul.

În 2009, *Cartea Anului, Lumea noastră încotro?*, a avut un tiraj de peste 2.000.000 de exemplare. Cererea a fost mare. Frații au dăruit cartea, iar oamenii au citit-o și au dat-o mai departe. Cartea le-a săturat dorul după o altă lume, mai adevărată și mai aproape de Dumnezeu.

Evenimentul evanghelizării prin satelit, radio și internet, intitulat „Începe să trăiești!”, va avea loc între 21 ianuarie și 13 februarie. Acesta va fi dublat de ofensiva Cărții Anului, care va purta același titlu, doar că va avea un conținut mai bogat. Și, pentru că am deja cunoștință despre conținutul cărții, vreau să dezvălui câteva aspecte ale ei.

Cartea, ca și cele zece teme ale evanghelizării propriu-zise, a plecat exact de la legea pieții – „ce-

rere și ofertă”. În urma unui sondaj care a chestionat deopotrivă vârstnici și tineri, au fost colectate un număr de întrebări dureroase care frământă lumea de astăzi. Toți tânjesc după fericire: Cum se poate găsi? Moartea îi amenință pe toți: Există o ieșire? Satul sau orașul nostru seamănă tot mai mult cu jungla: Se mai pot îndrepta lucrurile? Dintre toate frământările culese, s-au ales temele care au întrunit cel mai mare punctaj. Așa s-a ajuns la o carte cu 10 capitole, desfășurate pe aproximativ 200-250 de pagini.

Nu e prea groasă? Depinde de ce afli în ea. Un sac de 10 kg este cumplit de greu, dacă el conține moloz. Dar este foarte ușor dacă poartă o comoară... Chiar să fie de două ori mai greu, că tot ușor ar părea.

O carte, pentru a fi o „comoară”, nu este destul să expună adevărul, ci trebuie să-l prezinte în acel mod atrăgător care să captiveze interesul cititorului, mai mult chiar decât *Harry Potter*. Și în această privință, Domnul Hristos este modelul. Dacă urmărești cuvântările Sale, vei descoperi că El nu S-a ocupat în principal de teologie, ca Pavel, și nici de escatologie, ca Ioan. El a propovăduit Evanghelia. Iar metoda Lui preferată a fost „povestirea”.

Acesta este unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-am învățat de la „predicatorul Isus”. Așa se face că, din cele peste 200 de pagini, în carte

nu va exista una singură care să n-aibă cel puțin o ilustrație trăită de cei care au fost transformați.

Pe lângă a fi captivantă, o carte bună trebuie să fie și actuală. Pentru scrierea capitolelor care se referă la evenimentele actuale, am cercetat resursele cele mai noi și mai documentate care dau credibilitate mesajului.

Nu o dată m-am oprit din scris ca să plâng în voie. Experiențele găsite m-au înălțat sufletește.

Cred că, dintre toți

cei care vor citi

cartea, cel

mai câștigat

sunt eu. Au

fost și multe

momente

când am

tresăltat de bucurie, descoperind câte o perla de adevăr în Biblie, pe care n-am zărit-o până acum.

Cui i se adresează cartea? Celor tineri, pentru că dezbate teme înalte. Celor bătrâni, pentru că

răspunde la preocupările vârstei a treia. Celor mai mici, pentru că *Începe să trăiești!* este o adevărată colecție de povestiri.

Dar cartea se adresează, în primul rând, celor care nu L-au cunoscut încă pe Dumnezeu. Pe calea

ilustrațiilor culese din viață, chiar și

un ateu sau un îndoielnic se va

putea apropia în mod deschis de Sfânta Scriptură.

Dacă prin harul și

inspirația lui Dumnezeu,

cartea *Începe să*

trăiești! va reuși,

cât de cât, să fie

o „pâine”

pentru cel

flămând,

atunci se

justifică să

fie Cartea

Anului și să umple masa celor aleși „pofțiți la nuntă”, dar și inimile celor care flămânzesc „la drumuri și la garduri”.

Juridic

Această rubrică a apărut din cauza vremurilor pe care le trăim, când fără cunoașterea legilor nu poți să iei hotărârile cele mai potrivite. Atât de mult s-a schimbat totul în jurul nostru, încât cu greu mai știi dacă prin activitatea depusă și dorința de a face totul bine reușești să respecti toate legile și normele în vigoare. Nu trece o săptămână fără să nu apară noi acte normative, indiferent că ele se numesc legi, ordonanțe de Guvern, decizii sau hotărâri.

Atât din cele prezentate, dar și din alte motive s-a ajuns la concluzia că ar fi util să punem la dispoziția cititorilor revistei *Curierului Adventist* o rubrică de informații juridice. Aici vom încerca să reflectăm atât situația legislativă existentă, cât și reglementările ce se preconizează a fi promulgate. Actele normative abordate vor viza domeniile civil, penal, comercial, de muncă și pensii, precum și din domeniul specific cultelor.

Intenționăm, astfel, ca cei care ne consultă să fie cât mai bine informați, atât în înțelegerea legilor, cât și a mecanismului de aplicare a acestora.

De asemenea, ne dorim să deschidem un dialog cu cititorii noștri. În acest sens, așteptăm întrebările dumneavoastră pe adresa redacției revistei, pentru rubrica juridică, sau pe adresa de e-mail: mihaipanaait2005@yahoo.com. În limita spațiului disponibil, vom răspunde problemelor ridicate, astfel încât să cuprindă o arie cât mai largă de frământări.

Însăși Sfânta Scriptură ne învață, în paginile ei, că trebuie să ne raportăm viața „la lege și la mărturie”. De aceea, dorim din toată inima ca acest principiu să guverneze și cele ce vor fi scrise în această rubrică.

Gelu Panait, jurist, Uniunea Română
Mihai Panait, avocat, Baroul București

ÎNCEPE SĂ TRĂIEȘTI!

21 IANUARIE - 13 FEBRUARIE 2011

WWW.INCEPESATRAIESTI.RO

TEMATICA PROGRAMULUI SPIRITUAL

Prezentator: prof. Lucian Cristescu
28 ianuarie - 6 februarie

1. „S.O.S.: Pierdut în neant”

Care este sensul vieții? Pentru ce trăiesc?

2. „Dumnezeule, ești?”

Există sau nu există Dumnezeu?

3. Mai mult decât tot aurul din lume

Sunt atât de singur. Cum pot aparține lui Dumnezeu?

4. Fructul din mâna Evei

Ce s-a întâmplat cu „binele” și „răul”?

5. „Ridică-te, ești liber!”

Cum pot să mă eliberez de simțământul vinovăției?

6. Mormântul rămâne gol

Există scăpare în fața morții?

7. Condamnat la fericire?

Cum pot trăi bine și frumos într-o lume rea?

8. Tărâmul longevivilor

Cum pot avea o viață lungă și fără boli?

9. De mână cu Maestrul

Cum pot să scap de stresul vieții cotidiene?

10. Apocalipsa de lumină

Ce perspectivă ne rezervă viitorul?

TEMATICA PROGRAMULUI DE TINERET

Prezentator: Daniel Chirileanu
21-24 ianuarie

1. Provocarea originii

Ce scrie pe certificatul meu de naștere? Cui aparțin eu?

2. Provocarea libertății

Libertatea - este posibilă? Cine și ce m-ar putea înălța? Mă pot elibera singur?

3. Provocarea prieteniei

Există prietenie autentică? Are prietenia principii sau este relativă? Care este prețul prieteniei?

4. Provocarea destinului

Fatalitate sau șansă? Au alegerile vreo importanță? Cine controlează viitorul? Pot eu să-mi influențez propriul destin?

TEMATICA PROGRAMULUI DE SĂNĂTATE

Prezentator: dr. Costin Dinu
25-27 ianuarie

1. Miracolul organismului uman

Chiar a apărut omul la întâmplare? De ce totuși unii aleg evoluționismul?

2. Deteriorarea deliberată a organismului uman

Despre obiceiurile rele și dependențele noastre înrobitoare

3. Salvarea organismului uman

Cum poți evita bolile ucigătoare ale civilizației moderne

Alegerea partenerului pentru căsătorie

Partea a doua

Romulus Chelbegean, doctor în consiliere

„De la Domnul vine lucrul acesta. Noi nu-ți putem spune nici rău, nici bine.”

(Geneza 24:50)

Ce te faci dacă ai ajuns la vârsta căsătoriei chiar acum, după Revoluție, după intrarea în Europa și după ce, datorită circulației libere a informației, a valorilor și a persoanelor, ai opțiuni aproape nelimitate privind alegerea partenerului de viață? Te orientezi către un partener român din România, unul român născut și/sau crescut în străinătate sau iei de-a dreptul un individ aparținând oricărei culturi la care consideri că te poți acomoda? Te bazezi pe rațiune? Pe spiritualitate? Pe sentimente? Pe Eliezer? Pe tragerea la sorți sau pe fiecare câte un pic? Aplici porunca a cincea, agonizezi în rugăciune sau pui un semn ghedeonic?

Ca părinte, vreau să fiu cinstit cu generația ta și clar în exprimarea propriei mele înțelegeri. La ora aceasta, datorită climatului de tranziție în care te-ai născut, tu te afli în dilema caragialicească:

Ori să se revizuiască, primesc, dar să nu se schimbe nimic, or să nu se revizuiască, primesc, dar să se schimbe pe ici, pe colo, și anume prin punctele esențiale. E clară-

ncurcătura? Am de adăugat încă două adevăruri de principiu, bazate pe istoria sacră. Apoi te voi lăsa singur să stai de vorbă cu Dumnezeu tuturor tranzițiilor umane, pe care eu sau tu le primim mai mult sau mai puțin.

Întâi, aș vrea să te gândești la oricare dintre modelele tale biblice care l-au implicat pe Dumnezeu și au făcut alegeri responsabile în condițiile oferite de cadrul lor socio-cultural. Pentru că era izolat în mijlocul păgânătății, Isaac a acceptat aranjamentul făcut de tatăl său de a

importa o mireasă, doar pentru a se căsători cu cineva de aceeași religie (dar de cultură diferită). În situații similare, Moise și Iosif au acceptat să se căsătorească cu fiice de preoți păgâni (de aceeași cultură, dar de religii diferite). Trăind într-un mediu multicultural, Estera s-a adaptat la cultura majoritară, dar și-a păstrat orientarea religioasă, pe când Rut a fost deschisă atât la schimbarea culturii, cât și la îmbunătățirea relației ei cu Dumnezeu, implicată de îmbrățișarea noii culturi.

De aici decurge al doilea mare principiu biblic. Căsătoria este o întocmire cerească, având ca rol principal înțelegerea și reflectarea iubirii necondiționate existentă în cadrul Trinității. Așadar, în măsura în care ești decis să crești spiritual și să ilustrezi dragostea Lui prin alegerea partenerului de viață, Dumnezeu transcultural este pe deplin dispus și capabil să ți se descopere în orice loc te-ai afla.

Dacă vrei să știi ce ai de făcut, iată, dar, încheierea tuturor învățăturilor. Întâi și-ntâi, „hainele să-ți fie albe în orice vreme, și untdelemnul să

nu-ți lipsească de pe cap. Apoi, gustă viața cu nevasta/bărbatul pe care o/i l iubești, în tot timpul vieții tale deșarte pe care ți-a dat-o Dumnezeu sub soare, în această vreme trecătoare; căci aceasta îți este partea în viață în mijlocul trudei cu care te ostenești sub soare. Iar, în final, du-te, dar, de mănâncă-ți pâinea

cu bucurie și beați cu inimă bună vinul; căci de mult a găsit

Dumnezeu plăcere în ce faci tu acum” (Eclesiastul 9:7-9).

Ai o reacție, o întrebare, o sugestie, un comentariu sau o experiență de

împărtășit pe această temă?

Scrie-ne la curierul.familiei@gmail.com

Ellen White - model de evanghelist

Michael W. Campbell, pastor SUA

Era într-o după-amiază de duminică a anului 1884, când Ellen White împreună cu alte persoane se aflau într-o mică gară, în deșertul Mojave. Cu toții participaseră recent la o sesiune a Conferinței Generale și închiriaseră două vagoane de tren pentru a-i transporta pe participanți înapoi în Oakland, California, unde se afla la acea vreme sediul lucrării adventiste de pe Coasta de Vest.

Deoarece ora de imbarcare era mai târziu, grupul a plănuit să prezinte un program evanghelistic. Planul a fost simplu. Aveau să se răspândească în oraș, într-o campanie-fulger de invitare a oamenilor. Diferiți oameni au apărut de peste tot din oraș pentru a o asculta pe Ellen White. Acestora li s-au alăturat și lucrătorii din gară. Angajații unui ziar local au fost și ei prezenți.

Oare despre ce le-a vorbit Ellen White acestor oameni atât de diferiți?

Și-a bazat cuvântarea pe pasajul din Matei 6:25-34, despre sfatul lui Isus de a nu ne îngrijora. Această întrunire organizată instantaneu nu era ceva neobișnuit pentru Ellen White. De-a lungul vieții, ea le-a vorbit oamenilor despre Isus în multe feluri și în diverse situații.

Deși sora White este, probabil, cunoscută mai mult pentru lucrarea profetică și publică, pasiunea ei pentru evanghelizare reprezintă elementul de bază a tot ce a făcut. Este una dintre calitățile cele mai de durată pe care le-a avut, debutând în timpul convertirii ei și manifestându-se pe tot parcursul vieții.

Convertirea lui Ellen White

O colegă de clasă a aruncat cu o piatră care a lovit-o pe micuța Ellen, provocându-i o suferință mare. După ce și-a recăpătat cunoștința, Ellen a fost convinsă că va muri. „Mi-am dorit să fiu creștină și m-am rugat pentru iertarea

păcatelor cât de bine am putut.”

După ce și-a revenit, Ellen a avut două vise care au făcut-o să pună la îndoială experiența ei religioasă și acceptarea de către Mântuitorul. Abia după al doilea vis i-a mărturisit mamei ei despre teama care o cuprinsese. Aceasta l-a chemat pe Levi Stockman, un tânăr pastor metodist, în vizită la fiica ei. În timpul celor câteva minute petrecute cu el, „am înțeles subiectul iubirii lui Dumnezeu și îndurării Sale pline de milă mai bine decât din toate predicile și prezentările pe care le-am ascultat vreodată.”

Ea a experimentat atunci „siguranța prezenței unui Mântuitor în inimă”, ajungând chiar să-L „laude pe Dumnezeu pentru întâmplarea nefericită” care o traumatizase atât de mult.

După aceea, Ellen White a fost cuprinsă de o dorință fierbinte de a le vorbi și altora despre Isus. Deși avea o fire timidă, ea a îndrăznit să se roage în public pentru prima oară. Apoi, Ellen a început să dea mărturie cu privire la experiența ei. De asemenea, a organizat întruniri cu prietenii și s-a rugat cu ei până când „cu toții s-au convertit la Dumnezeu”.

Un evanghelist personal

Deși a fost unul dintre cei mai vizibili evangheliști publici din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Ellen White nu a pierdut niciodată din vedere importanța lucrării personale. În vara anului 1853, soții White călătoreau în zona sălbatică a statului Michigan. Vizitiul ar fi trebuit să știe bine drumul, dar s-a rătăcit. Era o zi toridă, iar Ellen White a leșinat de două ori. Drumul era accidentat, trecând peste „bușteni și copaci căzuți”. Îi era sete și s-a gândit că urmau să piară în deșert. „Șuvoaie de apă proaspătă păreau să fie chiar în fața mea, dar, pe măsură ce înaintam, se dovedeau a fi doar o iluzie”, își amintește ea. Ceea

ce ar fi trebuit să fie un drum scurt, de 25 de kilometri, a devenit o călătorie de o zi întreagă. Când, în sfârșit, au ajuns la un luminiș, au găsit o baracă de frontieră. Femeia care era înăuntru i-a salutat, le-a oferit răcoritoare și s-au împrietenit repede. Ellen White i-a împărtășit femeii convingerile ei religioase, inclusiv cele referitoare la Sabat și la apropiata revenire a lui Isus, oferindu-i și câteva publicații.

După 22 de ani de la această întâmplare, Ellen White a întâlnit-o pe acea femeie într-o tabără misionară din Michigan: „Ea a întrebat dacă îmi aduceam aminte că am poposit odată la o casă din bușteni, într-o pădure. [...] Mi-a spus că le împrumutase și vecinilor broșura primită și mai multe familii s-au arătat interesate de adevăr. [...] Mi-a spus că, atunci când am discutat cu ea, am vorbit despre Isus și despre frumusețile cerului prin cuvinte rostite cu atâta fervoare, încât a fost cucerită și nu le-a uitat niciodată.”

Reflectând la toate acestea, Ellen White spunea că rătăcirea aceea prin pădure „ni s-a părut ceva ciudat, dar iată că acum întâlnim oameni convertiți la adevăr ca urmare a acelei călătorii”.

Un evangelist în propria familie

S-ar putea crede că Ellen White a avut întotdeauna succes în eforturile ei evangelistice. Unii dintre cei mai dificili oameni pe care a încercat să-i abordeze au fost chiar dintre rudele sale.

În timpul verii anului 1872, James și Ellen White au călătorit prin munții din Colorado. Împreună cu ei, se aflau câteva rude, inclusiv o nepoată, Mary, fiica surorii mai mici a lui Ellen. În jurnalul ei, Ellen White descrie plimbări relaxante prin natură. Într-o asemenea plimbare, grupul s-a așezat sub niște plop, în timp ce Ellen citea din *Spiritual Gifts*, Mary era „profund interesată” de lucrurile spirituale. La sfârșitul acestei ocazii, au înălțat câteva rugăciuni, Mary fiind printre cei care s-au rugat.

Sora White era foarte preocupată de binele spiritual al nepoatei ei, astfel încât nu numai că i-a permis să locuiască la ei, dar a și folosit-o ca secretară.

La cinci ani după experiența de la munte, Ellen i-a trimis lui Mary o scrisoare prin care o îndemna să-și predea inima lui Hristos: „Nu vreau să te controlez, nu vreau să te forțez cu credința sau să te oblig să crezi. Nimeni nu va avea viața veșnică decât dacă o dorește. [...] Sper că nu-mi vei spune ceea ce mi-a spus mama ta în privința călcării Sabatului, și anume că «ea o să riște». [...] Eu cred încă faptul că ea va accepta adevărul, dacă tu nu-i vei pune piedici. Scriu din dragoste și scriu pentru că nu îndrăznesc să fac altfel.”

Din nefericire, nu știm cum a reacționat Mary la scrisoarea mătusii ei și nu există nicio dovadă care să sugereze că ea a acceptat vreodată Sabatul.”

Concluzie

Ellen White este, pe bună dreptate, unul dintre cei mai influenți evangheliști din istoria adventismului de ziua a șaptea. Lucrarea ei profetică a fost una semnificativă și continuă să exercite o influență considerabilă în cadrul adventismului. Întreaga activitate a lui Ellen White a fost înrădăcinată în propria relație cu Isus Hristos. Dorea cu entuziasm să-L prezinte pe Mântuitorul înaintea oamenilor. La început, s-a temut să vorbească în public, dar dorința de a-L împărtăși pe Isus a depășit ezitarea inițială. Indiferent că era în mediu public sau privat, Ellen White Îl prezenta pe Isus Hristos, Salvatorul ei scump, tuturor celor din jur.

*Să ne cunoaștem
familia adventistă...*

Republica Algeriană Democrată și Populară, după cum sună titulatura oficială, este a doua țară ca mărime de pe continentul african și cea mai mare țară cu ieșire la Marea Mediterană. Are o suprafață de 10 ori mai mare decât România și o populație de 35,4 milioane de locuitori. Deșertul acoperă 4/5 din teritoriu, iar rezervele de petrol sunt principala bogăție a țării. În 1962, țara și-a declarat independența față de Franța după ce, mai înainte, fusese parte a Imperiului Otoman. Luptele pentru putere au dus, în perioada 1992 - 1998, la un război civil în care au murit peste 100.000 de oameni. Religia majoritară este islamul, doar 1% din populație declarându-se creștini sau mozaici. Legea țării interzice părăsirea religiei oficiale, încălcarea ei făcând individul pasibil de pedeapsa capitală.

Primul adventist din Algeria a fost Joseph Gomis, care, citind revista *Semnele timpului*, cu prilejul unei vizite în Elveția, s-a convins despre mesajul cu privire la Sabat și a fost botezat. În 1886 își deschide o brutărie în provincia Oran și reușește să adune în jurul lui o mică grupă ai cărei membrii vor fi botezați, în anul 1889, de Albert Vuilleumier, în cadrul unei vizite în Alergia. În 1905 este trimis S. Jessperson pentru a începe în Alger, capitala Algeriei, lucrarea misionară medicală. În 1958 erau 12 biserici și 540 de membri. Marea lor majoritate au plecat însă odată cu retragerea francezilor. Noul guvern s-a grăbit să închidă școala de băieți condusă de biserică și să naționalizeze clinica adventistă. În 1993 mai erau 6 membri în Alger și 6 în restul țării.

Teritoriul Algeriei este parte a Diviziunii Euro-Africa. Ultima statistică oficială vorbea totuși de o biserică, 3 grupe și 45 de membri, dintre aceștia 13 adăugându-se bisericile doar în ultimul an. Studiile biblice prin corespondență și emisiunile radio, încearcă să aducă mesajul speranței acolo unde misionarii nu pot ajunge. Minunile lui Dumnezeu și mesagerii Săi neștiuți înalță tăcut candela mântuirii veșnice.

Adrian Neagu, pastor în Conferința Oltenia

Misiune în Elveția

Lucian Floricel, secretar, Conferința Muntenia

Ne-am obișnuit cu veștile misionare venite de pe alte continente – Africa, America de Sud, America Centrală, Asia-Oceania. Dar Europa? Misiune în Europa? Când ni s-a propus o astfel de misiune în Elveția am fost luați pe nepregătite. Cum să facem misiune în țara în care a venit primul misionar adventist? Cum să facem misiune în una dintre primele țări cu istorie creștină protestantă? În țara lui Calvin și Zwingli?

Era o întâlnire obișnuită de comitet, la care și-a anunțat vizita secretarul Diviziunii noastre, fratele Gabriel Maurer. Ne-a întrebat despre mai multe acțiuni de pe teritoriul Conferinței noastre. Atunci când îi povesteam despre misiunea tinerilor în diferite zone, și în mod special în Insula Mare a Brăilei, dumnealui a căzut pe gânduri și a spus: „De așa ceva am avea nevoie în țările occidentale, dar mai ales în Elveția.”

Așa s-a născut ideea unui astfel de proiect. Contactele au fost rapide. Președintele Uniunii elvețiene, fr. David, a intrat în legătură cu noi, am început să căutăm tineri și, în cele din urmă, pe 25 august, un microbuz a plecat spre Elveția. Criteriile de selecție ale tinerilor misionari au fost:

1. Să fie vorbitori de limba franceză.
2. Să fi fost implicați în cel puțin un proiect de misiune pe teritoriul României.

Iată numele celor care au fost implicați:

Cristina, Andreea, Claudia, Iunia, Carla, Moise, Ana-Maria, Miruna, Alina, Dana, Lucian.

Mi-a făcut o mare plăcere să lucrez cu ei – tineri care-L iubesc pe Domnul și pentru care misiunea ocupă un loc important în viața lor. Sunt tineri talentați, debordând de optimism, vorbitori de franceză, engleză, germană etc.

Am ajuns vineri, 27 august, în orașul Bienne, lângă Berna, unde ne-am întâlnit cu pastorul Jean Pierre, cel cu care urma să lucrăm în cea mai mare parte a șederii noastre în Elveția. Am fost cazați într-un subsol de apărare civilă, cu paturi militare. Totul însă foarte curat, organizare perfectă, bucătărie utilată cu tot ce ne trebuia. Am adăugat sacii noștri de dormit și totul a fost gata.

Sabatul l-am petrecut în Delemont, acolo unde am lucrat timp de o săptămână. O biserică mică, dar cu oameni prietenoși. Am cântat împreună, ne-am rugat împreună, dar... am început să lucrăm singuri. Acolo, conceptul de misiune este aproape stins. Ne-am lovit de răspunsuri de genul: „oamenii nu vor”, „nu sunt interesați”, „nu acceptă invitații, cărți”, „autoritățile nu ne dau voie” etc.

Ne-am dat seama că este mai dificil decât am crezut. Așa că ne-am rugat cu toții și am încercat să identificăm soluțiile cele mai bune.

Am început misiunea în Delemont. Lucram în echipe de câte doi, împărțind orașul în cinci zone de

lucru. Am mers pe fiecare stradă, la fiecare casă, oferind cărți – în mod special *Calea către Hristos* – și invitații la studii biblice prin corespondență. Am împărțit mii de invitații și sute de cărți, lucrând de dimineața, de la ora 9, până seara. Am avut bucuria să împărțim unii cu alții din experiențele zilei și ne-am dat seama că oamenii sunt la fel peste tot în lumea aceasta, au aceleași frământări și aceleași nevoi. Am fost și respinși, dar unii oameni au fost chiar interesați. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru oportunitățile create.

Miercuri, am avut o întâlnire de rugăciune cu membrii Bisericii din Delemont. Pregătisem o prezentare, din pozele făcute, pe care am expus-o în biserică. Atunci când am terminat, s-a lăsat o tăcere adâncă. Un frate a cerut să ne plecăm pe genunchi și să ne rugăm. S-au rugat cu toții. A fost o atmosferă greu de descris în cuvinte.

Când ne-am ridicat, un alt frate – Samuel Muhlethaler – a spus: „Nu ar fi trebuit să veniți voi să faceți lucrarea aceasta. Noi trebuia să o facem. Dar ne-am ascuns în spatele cuvintelor «nu se poate», «oamenii nu primesc», «nu avem voie». Dar voi ne-ați arătat că se poate, că oamenii sunt interesați, că Îl caută pe Dumnezeu. Vă promitem că vom ieși dintre zidurile bisericii și vom continua ceea ce ați început!” Ne uitam unii la alții – ne dăduseră lacrimile. Pentru asta eram acolo; nu să facem noi

totul, ci doar să arătăm că se poate. Să retrezim spiritul misionar al fraților noștri de acolo. Atunci, am avut simțământul că am făcut ceea ce trebuia făcut.

A doua zi, am plecat de acolo la Bienne. Dar seara, fratele Samuel ne-a sunat și a spus: „Rugați-vă pentru mine și pentru soția mea. I-am invitat diseară la noi, pentru prima dată, pe vecinii noștri pentru a studia Biblia împreună. Și ce credeți? Chiar au spus că vor! Este incredibil! Erau chiar acolo lângă noi și noi am crezut că nici măcar nu-i interesează. Rugați-vă pentru noi!”

I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru fratele Samuel, având convingerea că în Delemont lucrurile se vor schimba în bine!

În Bienne, intenționez să avem un proiect pentru copii – ceva asemănător cu Școala Biblică de Vacanță. Chiar lângă biserică este un parc foarte frumos, așa că am hotărât să desfășurăm activitatea cu copiii în

parc. Pastorul Jean Pierre ne-a reamintit că pentru orice activitate pe un domeniu public este nevoie de o autorizație și cererea trebuie depusă cu câteva luni înainte. Dacă nu avem autorizație, poliția va interveni imediat.

Am hotărât totuși să începem proiectul. Am tăiat materialele care erau în mare măsură pregătite din țară, am umflat baloane, apoi am mers în parc și am pregătit locul pentru activitățile specifice. Într-o jumătate de oră aveam deja peste 30 de copii împreună cu părinții lor. La un moment dat, au venit 2 polițiști, au privit la joaca adolescenților și a copiilor, au zâmbit și au plecat mai departe. Nu intra în atribuția lor să intervină în joaca celor mici!

În ultimele puncte de joacă erau activități în care se implicau și părinții. Era timpul în care se putea sta de vorbă pe îndelete. Părinții și copiii au fost atât de încântați, încât au cerut ca programul să continue și în alte zile. Au întrebat cine suntem și le-am arătat biserica adventistă, au întrebat de unde suntem și

le-am spus – din România. Nu a fost nicio reacție negativă sau de respingere. Cineva a spus: „De ce nu faceți lucrul acesta mai des. Ar trebui făcut în fiecare oraș așa ceva!”

Pastorul Jean Pierre a fost încântat de sistemul acesta de lucru cu copiii și a promis că va continua programul. El a mărturisit: „Am

crezut că nu avem voie, că autoritățile nu permit astfel de activități. Dar am înțeles că piedica este în mine nu în ceilalți!”

Astfel am lucrat în Delemont, Moutier, Bienne, Geneva, Neuchatel și Lausanne timp de 3 săptămâni – zeci de mii de invitații la studii biblice, mii de cărți, contacte personale, întâlniri cu tinerii din diferite biserici. Înainte de a pleca, președintele Uniunii Elvețiene ne-a adus vestea bună a primei înscrieri la studiul Bibliei prin corespondență din zona noastră de lucru. Credem că alte nume se vor adăuga acestei liste.

Ne-am întors în țară având în suflet o mare frământare. Aud din ce în ce mai des – „nu se poate”, „nu avem voie”, „oamenii nu mai vin”, „nu mai sunt interesați”... Oamenii sunt aceiași peste tot, au aceleași nevoi, aceleași frământări... Nu cumva piedica nu este în ei, ci în noi?

Cum stăm la rugăciune?

Angel Manuel Rodriguez,
directorul Institutului de Cercetări biblice

Nu de puține ori, membrii bisericii pun întrebări în legătură cu poziția adecvată a corpului în timpul rugăciunii. Trebuie să ne rugăm exclusiv pe genunchi sau putem sta și în picioare? Putem să ne rugăm așezați pe scaun?

Dilema aceasta a fost generată de afirmațiile unor membri bine intenționați care, în urma studiul personal, au ajuns la concluzia că în biserică rugăciunile trebuie înălțate fără excepție de pe genunchi. Dezbaterea arată că, pentru mulți membri ai bisericii, rugăciunea este de mare însemnătate și de aceea vor să se asigure că respectă prevederile divine în această privință. În abordarea următoare, dorim să oferim informații lămuritoare despre acest subiect.

Informația biblică

Potrivit Scripturii, oamenii îi înalță rugăciuni lui Dumnezeu în situații și posturi diferite. În continuare, vă vom prezenta succint datele biblice cele mai importante cu privire la acest subiect.

1. Îngenuncherea – Sunt multe exemple de persoane care se roagă Domnului stând în genunchi, ceea ce indică faptul că aceasta era o practică foarte obișnuită. De trei ori pe zi, Daniel îngenunchea și se ruga (Dan. 6:10); Ștefan a căzut pe genunchi și I-a vorbit Domnului mai înainte să moară ca martir (Fapte 7:60); iar Petru a îngenuncheat lângă trupul Tabitei, s-a rugat pentru ea și Tabita a înviat (Fapte 9:40; vezi, de asemenea, Fapte 20:36; Efes. 3:14). Uneori, persoana își așeza capul pe genunchi în timp ce se ruga (1 Regi 1:13). Îngenuncherea era o expresie ritualică a predării de bunăvoie lui Dumnezeu. Prin îngenunchere, închinătorii coborau în mod voluntar în țărâna din care au fost făcuți oamenii, predându-și viețile Domnului în cadrul rugăciunii (cf. 2 Regi 1:13).

2. Rugăciunea stând în picioare – Și rugăciunea în picioare era o practică obișnuită, poate chiar mai obișnuită decât îngenuncheatul. Unul dintre cazurile cele mai impresionante se găsește în 2 Cronici 20, unde este descrisă

o rugăciune colectivă. Când Iuda era amenințat de o invazie a moabiților și amoniților, Iosafat a chemat oamenii să se roage Domnului. Iosafat a stat în adunare, în Casa Domnului, și s-a rugat pentru izbăvire, în timp ce oamenii „stăteau înaintea Domnului” (2 Cr. 20:5,13).

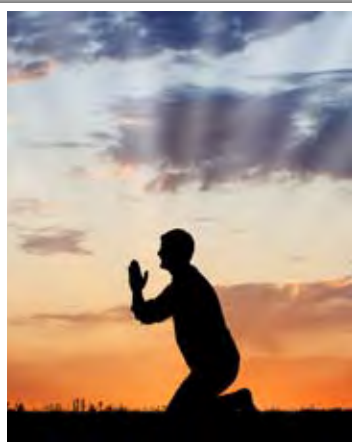
Ana și-a adus cererea înaintea Domnului stând în picioare, și Domnul a ascultat-o (1 Sam. 1:26). Și Iov s-a rugat stând în picioare (Iov 30:20). Iudeii obișnuiau să se roage stând în picioare în sinagogă sau la colțul străzii, pentru a-și etala pietatea. Isus a condamnat mândria care însoțea această practică,

dar nu practica în sine (Mat. 6:5). Și, de fapt, El chiar a aprobat-o: „Și când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre” (Marcu 11:25). Rugăciunea în picioare subliniază privilegiul pe care îl avem prin

venirea înaintea lui Dumnezeu pentru a-I spune nevoile și grijile pe care le avem, cunoscând că El ne poate împlini cererile. Cei care au fost primiți în audiență la un împărat de obicei au stat în picioare înaintea lui și i-au adresat cererile lor (cf. Estera 5:2). Rugăciunea în picioare înseamnă recunoașterea lui Dumnezeu ca Împărat al universului și a privilegiului de a veni înaintea Sa cu cereri de călăuzire, binecuvântare și ajutor.

3. Rugăciunea stând jos – Practica rugăciunii stând jos nu apare decât foarte rar în Biblie, însă nu lipsește cu desăvârșire. Un bun exemplu este David, care a „mers și a stat jos înaintea Domnului și a spus...” (2 Sam. 7:18 – NASB). Aceasta este poziția adoptată de cineva care caută sfatul Domnului prin intermediul unui profet (de exemplu, 2 Regi 4:38; Ezech. 8:1; 33:31) și care este gata să Îl slujească.

”
**Există mai multe posturi
adecvate pentru rugăciune,
iar proeminența uneia dintre
acestea nu le exclude
pe celelalte.**
”

4. Culcat – Mai găsim în Biblie și cazuri în care oamenii s-au rugat noaptea, culcați în paturile lor. În astfel de momente și-au adus aminte de Domnul și au meditat cu privire la El (1 Regi 1:47). Rugăciunea stând culcat, în pat, pune accentul pe rugăciunea ca ocazie de meditație la bunătatea lui Dumnezeu și de a ne apropia de El în timpul nopții, pentru a-I cere ajutorul. Acesta este un act de pietate personală.

5. Prosternarea – În astfel de cazuri, oamenii se culcau cu fața la pământ și, de regulă, cu mâinile întinse. Un genunchi rămânea îndoit pentru a se putea ridica de la pământ. Rareori în Biblie prosternarea este asociată cu rugăciunea (de exemplu, 1 Regi 1:47; Marcu 14:35). Este în mod fundamental o expresie de omagiu și supunere față de un superior. Cel care căuta ajutorul regelui se prosterna înaintea lui, în supunere și dependență (2 Sam. 14:4). De asemenea, se practica și pentru a saluta un superior (cf. 1 Cr. 20:18). Accentua convingerea că Dumnezeu este sursa vieții umane și Cel care o poate păstra (de exemplu, Num. 16:45; Iosua 7:6; 2 Sam. 7:16). Uneori, închinătorii veneau înaintea Domnului, prosternându-se înaintea Lui în semn de omagiu, închinare, supunere, dependență. Deoarece Dumnezeu S-a manifestat prin Fiul Său, ne mai fiind legat de un anumit loc, prosternarea nu a mai fost practică decât foarte rar în biserica creștină (cf. Ioan 4:21-24).

Această recapitulare a pasajelor biblice care vorbesc despre poziția corpului în timpul rugăciunii ne arată că nu exista o anumită poziție obligatorie pentru închinători atunci când își aduceau cererile înaintea Domnului. Posturile sunt importante prin faptul că reprezintă expresia exterioară a reverenței, a simțămintelor lăuntrice și a consacrării față de Dumnezeu, însă una singură nu ar fi fost suficientă pentru a le cuprinde pe toate. Astfel, găsim în Scriptură mai multe posibilități de a ne prezenta înaintea Domnului. Orice încercare de a distinge una ca fiind indispensabilă și superioară celorlalte nu beneficiază de suport biblic.

Scrierile lui Ellen G. White

Ellen G. White accentuează și pledează pentru rugăciunea în genunchi. „Atât în închinarea publică, cât și în cea privată este privilegiul nostru să ne plecăm genunchii înaintea Domnului, atunci când ne aducem cererile înaintea Lui” (*Gospel Workers*, p. 178). Niciodată nu ar trebui să vedem în îngenunchere o povară, ci un privilegiu. Tot dumnezei

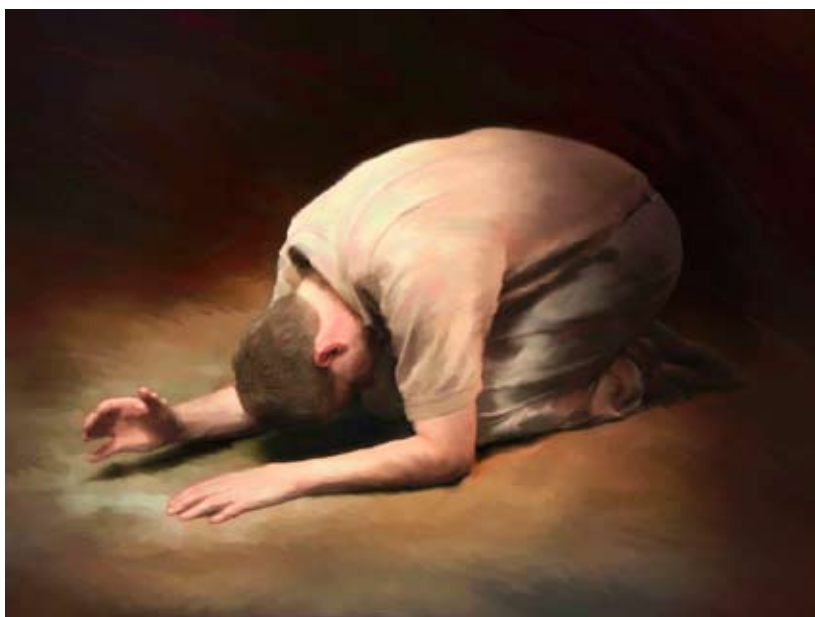
mai observa că, „atât în închinarea publică, cât și în cea personală, este datoria noastră să ne plecăm genunchii înaintea lui Dumnezeu atunci când Îi aducem cererile noastre. Actul acesta exprimă dependența noastră de Dumnezeu.” (*Selected Messages*, vol. 2, p. 312)

Astfel de declarații nu ar trebui folosite pentru a susține faptul că singura postură potrivită pentru rugăciunea în locuri publice este pe genunchi. Ellen White spune clar că nu întotdeauna este nevoie să îngenunchem pentru a ne ruga (*Ministry of Healing*, p. 510, 511). Au fost ocazii în care Ellen White, fiind prezentă la serviciul public de închinare, a cerut adunării să se ridice în picioare pentru rugăciunea de consacrare (*Selected Messages*, vol. 3, p. 268, 269) sau să rămână așezați (*Ibidem*, pag. 267, 268), ori să îngenuncheze. (*Selected Messages*, vol. 1, p. 148, 149)

Astfel, concluzia nu poate fi decât că, potrivit lui Ellen White, îngenuncherea nu reprezintă postura exclusivă pentru rugăciunea în biserică. În viața particulară, ea s-a rugat chiar și fiind culcată în pat.

Concluzie

În încheiere, putem spune că, potrivit Bibliei și scrierilor lui Ellen White, există mai multe posturi adecvate pentru rugăciune, iar proeminența uneia dintre acestea nu le exclude pe celelalte. În Biserica Adventistă, în cadrul serviciului de închinare, rugăciunea poate fi făcută stând jos, în picioare sau pe genunchi. Pentru că închinarea trebuie să fie caracterizată de ordine, este important ca atunci când credincioșii se strâng laolaltă pentru a-L căuta pe Domnul, cu toții să respectăm elementele liturgice acceptate, de regulă, în serviciile noastre de închinare. Îngenuncherea la rugăciune în biserică în timp ce toți ceilalți stau în picioare este o manifestare discutabilă a evlaviei.

„Prăjituri” interzise

Amariei Florin, pastor-asistent,
Turnu-Severin

**„Cuvintele bârfitorului sunt
ca prăjiturile – alunecă până
în fundul măruntaielor.”
(Proverbe 18:8)**

Tatăl a adunat toată oștirea cerului la un comitet și i-a anunțat că Fiul este egal cu Tatăl și că Fiul trebuie ascultat la fel ca Tatăl. La sfârșit, chiar și Lucifer s-a plecat înaintea Fiului, însă cu o inimă plină de invidie. Nicidecum nu înțelegea de ce Fiul trebuie să fie onorat mai mult decât el!

Trebuie să fac ceva să Îl înlătur. Singur? Îmi va fi greu! Dacă le spun în mod deschis ce gândesc, nu voi avea succes. Cum aș putea, oare, să-i atrag de partea mea? Ce-aș putea să fac pentru a-i întoarce împotriva Fiului?

Înainte să continuăm, aș vrea să vă întreb: Ce metodă a folosit Lucifer, astfel încât a reușit să convingă a treia parte dintre îngeri să I se împotrivescă lui Isus?

Să descoperim împreună!
– Băieți, am ceva foarte important să vă spun! Nu știu cum să încep... E legat de Prinț, de viața și de libertatea noastră, dar... nu, mai bine nu vă spun..., e de rău și...

– Vom suporta, orice ar fi! Și dacă e spre binele Împărăției... e OK. Și te asigurăm că nu vom spune nimănui. Poți avea încredere în noi!

– Bine, voi ați vrut. Vă amintiți ultimul comitet? Nu vi s-a părut nimic ciudat?

Nu vi s-a părut cumva că libertatea noastră este pusă în pericol? Ați văzut cum vor să ne impună o ascultare servilă? Nu ați observat tirania Lor? De ce trebuie să ne supunem noi și Fiului? Ce, suntem sclavii Lui? Eu simt că libertatea noastră este pe sfârșite. Este dreptul nostru să fim liberi și eu, unul, nu mă voi mai supune. Gândiți-vă puțin: Cum ar fi dacă și noi am avea acces la planurile Lor secrete? Cum ar fi dacă și noi am fi consultați? Nu asta este adevărata libertate? Ei bine, eu pot să vă ofer o astfel de libertate, fără atâtea legi stricte. Suntem desăvârșiți, nu-i așa? Asta înseamnă că putem să facem lucrurile exact așa cum vrem noi, întrucât voința noastră ne-ar conduce întotdeauna corect. Ce spuneți, am dreptate?

Îngerii care erau loiali și sinceri au căutat să îl împace pe acest înger răzvrătit cu Creatorul. Ei i-au spus că Fiul exista împreună cu Tatăl înainte de a fi ei creați, că autoritatea Lui iubitoare nu fusese pusă la îndoială niciodată până atunci și că poruncile Lui erau o plăcere pentru ei.

– Și totuși, interveni un alt înger, cred că Lucifer are dreptate. Și eu am gândit ca el, dar mi-a fost frică să îmi exprim gândurile. Și eu m-am simțit cam constrâns uneori...
– Chiar dacă ar fi așa, ar trebui

să vorbim deschis. Poate am înțeles noi ceva greșit!

Nu e bine să vorbim pe la spate. Asta înseamnă răzvrătire și vorbire de...

– Opriți-vă, sclavilor! Ne-a ajuns perioada de tiranie! Acum trebuie să ne asumăm consecințele și să ne câștigăm libertatea prin forță, dacă nu ne-a fost dată de bunăvoie! Câți vreți să ne fie mai bine? Câți vreți să oprim răul înainte de a fi prea târziu? Cine vrea binele Împărăției? Cine vrea să mă urmeze?

Eu! Și eu! Și eu! Și încă zeci și zeci de mii de îngeri.

* * *

Și, uite-așa, a început cea mai veche și mai tristă „poveste”. O istorie despre niște creaturi care voiau „ce este mai bun” pentru ei și pentru întreaga Cetate. Iar pentru asta, trebuia să scape de autoritatea Fiului. Am o singură întrebare: Ce metodă a folosit Lucifer pentru a-i răscula pe îngerii sfinți împotriva Fiului?

A avut câteva suspiciuni, nemulțumiri și gânduri rele cu privire la guvernarea lui Dumnezeu. Și în loc să I le spună în față, cu scopul de le clarifica și a le rezolva, le-a spus celorlalți îngeri. Biblia numește această metodă vorbirea de rău.

Ce este vorbirea de rău?

Ellen G. White o numește „găsirea de greșeli, cusururi și păcate la cineva și povestirea lor altora”. Prin bârfă, înțelegem

nu numai a spune minciuni, lucruri rele neadevărate despre cineva, ci a spune chiar un lucru rău, dar adevărat despre o persoană, altcuiva decât celui în cauză. John Wesley spunea: „Dintre toate formele de bârfă existente, cea din biserică este cea mai urâtă, deoarece face slujba Diavolului, în numele Domnului.”

De ce a reușit Lucifer să câștige atât de mulți îngeri de partea sa? Un răspuns l-a dat Solomon: *Cuvintele bârfitorului sunt ca prăjiturile: alunecă până în fundul măruntaielor* (Prov. 18:8). Nu o dată am văzut cum atmosfera plictisitoare dintr-un grup a devenit, brusc, foarte interesantă și atractivă când unul dintre cei prezenți a venit cu o veste „trăsnet” despre cineva, absent, bineînțeles. Dintr-odată, toate mințile au început să lucreze, toate urechile au devenit atente să recepteze fiecare vorbă neașteptată despre acea persoană: „O, așa ceva n-aș fi crezut despre...”, „Da’ stai să vezi ce-am auzit eu despre...”. Bârfă este ca prăjitura: dulce, plăcută, iubită și dorită de cei mai mulți oameni. Și, oamenii găsesc suficiente motive logice să asculte bârfă și s-o transmită altora.

Chiar gustul nepervertit al îngerilor a căzut în capcana acestei „prăjituri”, pentru că, mai ales bârfă în Numele Domnului, captează atenția, dându-ți impresia falsă că vei ajuta lucrarea lui Dumnezeu.

Sfaturi inspirate despre bârfă

Să ascultăm un răspuns din partea lui Ellen White:

„Vorbirea de rău va produce confuzie în oricare biserică.”

„Omul invidios împrăștie otravă oriunde merge, înstrăinându-i pe prieteni și stârnind ură și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și a omului.”

„Învățătorul poate face mult pentru a descuraja acel obicei rău, care este un blestem pentru localitate, pentru vecini și pentru cămin – obiceiul de a vorbi de rău și critica meschină. Nu trebuie cruțat niciun efort în această direcție.”

„Într-o clipă, printr-o limbă pripită, pătimașă, neatentă, poate fi adus un rău pe care nu-l va putea repara nici pocăința de o viață. Bârfă ruinează reputația și distruge capacitatea oamenilor de a fi folositori.”

„Ne gândim cu oroare la canibalul care se bucură de carnea tremurândă și caldă încă a victimei sale. Dar

sunt rezultatele, chiar și ale unei astfel de practici, mai îngrozitoare decât agonia și ruina provocate de prezentarea într-o lumină greșită a motivației, de stricare a reputației, de disecare a caracterului?”

Deși scena de la început cred că vă este cunoscută, surprinzătoare este metoda folosită de Lucifer. V-ați gândit vreodată serios că pacea și armonia cerului au fost distruse folosind și această metodă? V-ați gândit vreodată că acei îngeri, pentru care totul era desăvârșit, au fost convinși și prin bârfă că Dumnezeu nu merită ascultarea lor? Și că, în același mod, a reușit Diavolul să-i ademenească pe Adam și pe Eva?

În încheiere, aș vrea să spun că dacă Lucifer a reușit prin aceste „prăjituri” să atragă de partea sa atâția îngeri sfinți, trebuie să luăm măsuri serioase în privința „comercializării” acestui „produs” în bisericile noastre.

Personal, cred că păcatul cel mai des întâlnit, mai tolerat și care face cel mai mult rău bisericii este bârfă. Am văzut atâția oameni nefericiți din cauză că s-au hrănit, într-un fel sau altul, cu aceste „prăjituri” interzise!

„Doamne, ajută-ne să nu uităm niciodată că „moartea și viața sunt în puterea limbii...” (Prov. 18:21)

Școala Adventistă din Matca

Liviu Avrămiea,
pastor, Matca

„Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi. În ziua aceea se vor topi de sete fetele frumoase și flăcări.” (Amos 8:11-13)

Sistemul de educație suportă schimbări de la un mandat la altul. Legea educației e asumată, dar contestată, în timp ce în școli alte legi sunt valabile: legea violenței – atacuri îndreptate împotriva elevilor și profesorilor; legea drogurilor – *magazinele de vise*; legea imoralității – nu mai există niciun fel de pudoare; legea speciilor – supraviețuiește cel mai tare; legea materialismului – mașini scumpe, telefoane mobile, haine de firmă. Pentru o asemenea situație, soluția lui Dumnezeu e o școală înființată într-un timp de criză.

Grădinița „Curcubeul”, autorizată în anul 2005, era semnul că peste puțină vreme urma să răsără vâstarul Școlii Adventiste din Matca. Teofil Brașov a sădit, Claudiu Hriscu a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească o generație de copii educați într-o instituție adventistă. Concomitent, s-au ridicat și zidurile ce oferă astăzi spațiul necesar desfășurării activității instructiv-educative. Depunerea dosarului pentru autorizarea școlii, finisarea și dotarea clădirii erau provocări ce au fost soluționate prin credință și rugăciune. Pentru un asemenea proiect nu se ceruse aviz PSI sau aviz sanitar. Schimbarea destinației la nivelul scriptelor a necesitat proiectare și apoi

avizare din partea instituțiilor abilitate. După obținerea avizelor, la aproximativ două săptămâni, am depus documentația pentru obținerea autorizațiilor. Pompierii erau surprinși. Nu puteau înțelege cum a fost posibil să ridici o construcție într-un timp atât de scurt. Au trimis un reprezentant să verifice și apoi ne-au dat autorizația. Eliberarea autorizației sanitare era condiționată de finisarea și dotarea construcției. Nu era posibil să depunem dosarul pentru autorizarea școlii fără autorizația sanitară. Deși lucrările de finisare nu erau încă finalizate, ne-a fost eliberată și autorizația sanitară. Acest lucru s-a întâmplat chiar înainte de expirarea perioadei pentru depunerea dosarelor la ARACIP (Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar). Vizita de evaluare externă din partea experților acestei instituții constituia o nouă provocare. Aveam la dispoziție o săptămână pentru a realiza cea de-a doua parte a dosarului, care trebuia să cuprindă contracte și documente strict necesare pentru funcționarea școlii. Cele aproximativ o sută de pagini adunate au cântărit convingător, dând credibilitate proiectului. De asemenea, timpul de așteptare a fost un alt test al credinței. Autorizația ne-a fost eliberată abia în luna septembrie. Părinții au descărcat băncile, tabla și catedra în seara zilei de duminică, înainte de începerea școlii. Doar

fi înscrise la noi.

Am intrat în dialog cu mama pentru a înțelege dacă motivul retragerii era legat de faptul că Grădinița „Curcubeul” aparține Bisericii Adventiste. Răspunsul ei a fost: „Învățați-le să se roage, învățați-le să cânte, eu de aici nu le mai iau.” Un an de zile primise reproșuri din partea fetelor pentru decizia de a le muta într-o grădiniță publică cu un efectiv foarte mare de copii și cu mai puțin timp alocat fiecăruia dintre ei.

Astăzi, cele două fete sunt eleve în clasa întâi la școala noastră. Atât în cele două grupe de preșcolari, cât și în cele două clase primare au fost înscrși copii care nu provin din familii adventiste. Chiar dacă provocările financiare legate de funcționare și cele legate de necesitatea de a avea cadre calificate sunt o realitate, merită să faci pasul credinței, deschizând o școală adventistă ce poate fi susținută prin efortul unit al bisericilor dintr-o anumită zonă. Inspectoratul Școlar Județean Galați și-a asumat responsabilitatea de a ne forma în cadrul inspecțiilor anului 2009-2010. Într-o zi, ni s-a spus că vom fi vizitați de inspectori din corpul de control al Ministrului Educației. Eram conștienți că ne lipsește experiența necesară și am fost stresați,

Dumnezeu, prin cei 15 elevi înscrși la școală și cei 25 de preșcolari alături de cadrele didactice, a transformat visul în realitate. Printre preșcolarii care frecventaseră grădinița erau două fete dintr-o familie neadventistă pe care, pentru un an, părinții le-au retras și le-au înscris la o grădiniță din Tecuci. La începerea anului școlar 2009-2010, au revenit cu dorința de a

așteptând acea zi. Când am ieșit în întâmpinarea reprezentanților acestei instituții, am fost surprins să constat că una dintre doamne fusese diriginta fiicei mele. Atmosfera deschisă de lucru, exigentă de altfel prin verificarea minuțioasă a documentelor, s-a finalizat cu solicitarea dosarului de autorizare în format electronic, pentru a fi prezentat ca model altor școli din învățământul public. Așa știe Dumnezeu să vindece stresul. Sprijinul financiar din partea Conferinței Moldova și a celor două comunități din Matca s-a materializat în achiziționarea terenului din vecinătatea școlii, teren fără de care aceasta nu putea să funcționeze potrivit legii. Dotarea cu mobilier a fost posibilă prin darurile oferite în cadrul colectei pentru educație, repartizate anul acesta, prin hotărârea comitetului Uniunii de Conferințe, celor două școli: Matca și Macea. Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru darurile oferite de dumneavoastră și ne rugăm ca El să vă ofere susținere

în proiectele pe care le întreprindeți. Anul școlar 2010-2011 a început sub semnul voluntariatului. Predarea limbii engleze și serviciul de secretariat sunt activități care nu solicită bugetul, și așa destul de limitat. Răsplata pentru timpul investit este oferită pe tărâmul relației dintre profesor, elev și părinte. Depunerea dosarului pentru acreditarea grădiniței, cu exigențele caracteristice acestui proces, ne determină să vă solicităm sprijinul în rugăciune. Nevoia de cadre didactice calificate pentru învățământul primar și preșcolar e un alt motiv de rugăciune și căutare. Dacă simțiți că puteți fi răspunsul lui

Dumnezeu, așteptăm să ne contactați. Avem convingerea că Școala Adventistă din Matca e una dintre instituțiile prin care Dumnezeu a ridicat „ocara Egiptului” de deasupra noastră.

La odihnă...

Marți, 14 decembrie, fratele Neal C. Wilson, fost președinte al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a trecut la odihnă.

Pastorul Wilson, în vârstă 90 de ani, a slujit de-a lungul vieții ca președinte al Diviziunii Nord- Americane, iar vreme de aproape 12 ani (1979-1990) a coordonat, ca președinte al Conferinței Generale, activitatea întregii Biserici Adventiste. În timpul slujirii sale, biserica a cunoscut o dezvoltare semnificativă. Numărul membrilor adventiști s-a dublat în timpul mandatului său, ajungând, în anul 1990, la șase milioane de membri.

Printre cele mai de seamă împliniri din timpul slujirii fratelui Wilson amintim: emiterea pe unde scurte a mesajului adventist prin Radio Adventist Mondial; adoptarea la Sesiunea Conferinței Generale din 1980 a documentului revizuit „Credințe fundamentale”; desemnarea unui comitet care să răspundă întrebărilor legate de doctrina Sanctuarului; și mutarea sediului Conferinței Generale din Takoma Park în Silver Spring.

Poate cea mai importantă realizare evanghelistică o constituie acordul primit în anul 1987 de la conducerea fostei Uniuni Sovietice pentru înființarea Seminarului Teologic Adventist de la Zaoski (la aprox. 112 km de Moscova). În 1990 s-a obținut avizul și pentru o editură.

Neal Clayton Wilson s-a născut la 5 iulie 1920 în Lodi, California. Părinții lui și-au petrecut întreaga viață slujind bisericii în diferite locuri ale lumii. Educat astfel, Neal a învățat din tinerețe să-I fie credincios și devotat Domnului.

În anul 1942, Neal Wilson s-a căsătorit cu Elinor Esther, fiind binecuvântați cu doi copii: Shirley Wilson-Andreson și Ted N. C. Wilson, care anul trecut a fost ales președinte al Conferinței Generale.

Menționăm că fratele Neal Wilson a vizitat de două ori țara noastră. În iulie 1980 a participat la cea de-a zecea Adunare Generală a Uniunii Române. De asemenea a mai fost prezent și între 4 și 14 mai 1989, ocazie în care a vizitat toate zonele țării.

Înmormântarea a avut loc într-un cadru privat, urmând ca pe data de 19 ianuarie 2011 să se desfășoare un serviciu comemorativ.

După o viață de activitate în slujba Domnului Hristos, fratele Wilson a adormit cu speranța că în „Ziua A ceea” se va putea vedea cu Mântuitorul său.

Mark A. Kellner, *Adventist Review*

Traducere: Iosif Diaconu

STATUSUL NUTRIENȚILOR LA VEGETARIENI

Partea a III-a

Dr. Constantin Dinu,

director, Departamentul Sănătate – Uniunea Română

Se pune adesea întrebarea: Este o dietă vegetariană suficientă pentru a acoperi toate nevoile unui organism sănătos? Dar pentru un copil în creștere?

Iată mai jos câteva elemente nutritive analizate din perspectiva unei diete vegetariene.

Vitamina B₁₂ (Cobalamina)

Cobalamina este un termen colectiv, desemnând 4 forme diferite de vitamina B₁₂: ciancobalamina, metilcobalamina, hidroxicobalamina și adenosilcobalamina (dibencozide).

Ciancobalamina este forma comună găsită în suplimentele nutritive, dar ea are cea mai mică activitate biologică și trebuie să fie convertită în ficat în methilcobalamina sau adenosilcobalamina, înainte de a putea fi utilizată. Unii oameni însă au probleme de absorbție sau de conversie a acestei „forme-mamă” de vitamină B₁₂.

Methilcobalamina este considerată cea mai activă formă de B₁₂. Ea protejează sistemul nervos, reglând afectarea neuronală indusă de glutamat, fenomen întâlnit pe parcursul îmbătrânirii și promovând regenerarea celulelor nervoase.

Veganii au un risc crescut de deficiență, dacă nu se include o sursă de vitamina B₁₂. Există însă unele puncte de vedere care consideră că dieta vegetariană explică doar parțial semnele metabolice de deficit de vitamina B₁₂. Deficiența de vitamină B₁₂ poate avea efecte grave neurologice și poate duce la anomalii neuropsihiatrice. Analogi inactivi de vitamina B₁₂ pot exista în hrană și se găsesc și în organism. Singura sursă de vitamină B₁₂ este sinteza microbiană din plantele care au fost contaminate de bacterii (nerespectarea unor reguli de igienă, este cauza pentru care deficiența de vitamina

B₁₂ nu este atât de pronunțată în țările în curs de dezvoltare). Vitamina B₁₂ se găsește în carne, ouă, brânză și iaurt.

Teste specifice pentru cobalamina indică faptul că multe produse alimentare despre care se credea că sunt surse de vitamină B₁₂, de fapt conțin, în majoritatea cazurilor, analogi inactivi. Acestea includ spirulina, tempeh, diferite alimente fermentate și majoritatea algelor marine. De fapt, unii dintre analogi pot bloca metabolismul vitaminei B₁₂, accelerând astfel apariția deficienței de B₁₂.

Nivelele serice de B₁₂ sunt, în general, mai mici decât cele ale omnivorilor, în timp ce la ovo-lacto-vegetarieni sunt la un nivel intermediar. Cu toate acestea este remarcabil faptul că există atât de puține cazuri raportate de deficit de B₁₂ la vegani. Motivele țin de faptul că cerințele de B₁₂ sunt destul de mici, depozitele de B₁₂ sunt destul de mari și circuitul entero-hepatic este destul de eficient, reușind să recupereze aproape întreaga cantitate de B₁₂ care este excretată prin bilă. Bacteriile intestinale sintetizează B₁₂, dar cea mai mare parte a acestui proces are loc mai jos de zona ileală în care are loc absorbția de vitamină B₁₂ și astfel vitamina B₁₂ ajunge în materiile fecale.

Este adevărat că aceia care consumă Chlorella, o algă verde unicelulară, sau Nori, o algă roșie marină, au avut concentrații de vitamină B₁₂ de două ori mai mari decât cei care nu au consumat aceste alge, probabil pentru că aceste alge erau contaminate de plancton.

În concluzie, cei care nu consumă produse de origine animală trebuie să-și asigure o sursă sigură de vitamina B₁₂ (laptele de soia trebuie să fie fortificat cu B₁₂, și acest lucru trebuie să fie verificat prin citirea etichetei specifice de pe ambalaj). Necesarul zilnic de B₁₂ este de 2,4 micrograme. Copiii au nevoi mai mici (0.9 micrograme/zi pentru vârsta de 1-3 ani; 1.2 mcg/zi pentru vârsta de 4-13 ani).

Dieta americană omnivoră furnizează între 5 și 30 micrograme B₁₂/zi. Absorbția este de 1-2 micrograme/zi din cantitatea menționată anterior. În cazul unei deficiențe de vitamină B₁₂ se recomandă diverse scheme de terapie: pe cale intramusculară sau subcutanată 1.000 micrograme/zi 5 zile, după aceea 1.000 micrograme/săptămână timp de 5 săptămâni și apoi 100-1.000 micrograme/lună toată viața. Pe cale bucală se administrează 1 sau 2 comprimate a 1.000 micrograme/zi. Dacă există deficit hematologic (anemie pernicioasă), acidul folic poate compensa tulburările, dar, dacă există deficit neurologic, numai ciancobalamina poate ameliora ușor semnele și simptomele neurologice care de obicei sunt ireversibile. Nevoile de B₁₂ sunt mai mari în timpul sarcinii (2,8 micrograme/zi), lactației, în tireotoxicoză (hipertiroidie), precum și în bolile renale sau hepatice.

VA URMA

El este scutul meu!

Cornel Călugăru,
prezbiter, Comunitatea Sălaj – Câmpina

Trăim într-o lume care are de luptat împotriva stresului. Zilnic, acesta face victime în rândul multor persoane. Uneori ne stresează teama de boli. Alteori, teama de război sau producerea a noi arme de distrugere în masă ne provoacă sentimente de nesiguranță. Se știe că marile puteri investesc sume imense în sisteme de apărare. Oamenii, în particular, caută și ei un scut care să-i apere de necunoscutul zilei de mâine, de nesiguranța locului de muncă și de alte incertitudini.

Poate cineva să ne dea această asigurare? Unde putem găsi acest scut sigur? Ne poate cineva alunga aceste temeri?

Sfânta Scriptură ne descoperă în Psalmi 91:1-10 că o legătură strânsă cu Hristos va da siguranță tuturor celor ce se încred în El. Aceștia sunt sub ocrotirea Celui Preaînalt și zic despre Domnul: „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeuul meu în care mă încred” (versetul 2).

În lumea asigurărilor se folosește polița de asigurare pentru diverse riscuri. La nivel spiritual, avem nevoie de o asemenea asigurare? Da! Avem. În Geneza 15:1 aflăm ce înseamnă să fi la adăpostul lui Dumnezeu; „Avrame, nu te teme; Eu sunt Scutul tău”; Psalmi 7:10: „Scutul meu este în Dumnezeu”; iar în Ioan 10:27-29, Dumnezeu ne dă asigurarea că oile Sale nu vor fi smulse din mâna Lui.

Într-o călătorie, am ajuns la un drum pe care nu-l cunoșteam. Nu era niciun indicator care să-mi arate direcția. În situația aceea, am așteptat să vină o altă mașină. Simțeam teama de a greși drumul prin bătăile puternice ale inimii. În timp ce așteptam, a sosit o altă mașină. A oprit și l-am întrebat pe șofer dacă știe cum pot să ajung la destinația urmărită. Nu-l cunoșteam pe acest om, dar am avut încredere în el. Acesta mi-a zis să-l urmez. Și am plecat, atent, pe urmele lui. După un timp, s-a făcut noapte și atunci m-am apropiat și mai mult de el, ca nu cumva să-l pierd. La semafor porneam împreună cu el, deoarece, dacă îl pierdeam, riscam

să nu mai ajung la drumul dorit. Secretul ca să nu-l pierd și să ajung la destinație consta în a rămâne cât mai aproape de călăuza mea, astfel încât nimeni să nu se interună între noi.

Tot astfel stau lucrurile și în viața de credință, în drumul către Împărăția lui Dumnezeu. Trebuie să-L urmăm cât mai aproape pe Domnul Hristos, ca nu cumva să se interpună cineva sau ceva între noi și să pierdem drumul. Să pășim mereu în urma pașilor Lui și să ne uităm ținută la Căpetenia desăvârșirii noastre.

Atunci când Isus a fost dus în fața marelui-preot, Petru L-a urmat de departe (Matei 26:58).

Câți dintre noi Îl urmăm pe Isus ca Petru, de la distanță? De multe ori nu știe nimeni cine suntem și nici nu spunem, ca să nu riscăm nimic. Stăm destul de aproape ca să purtăm numele de creștini, dar destul de departe ca să putem să practicăm vechiul stil de viață. A-L urma pe Hristos înseamnă să mergi aproape de Cel ce cunoaște drumul. „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”, spunea Isus. O persoană care nu merge pe drum alături de El se află pe drumul greșit care duce la moarte veșnică.

A merge alături de Isus, chiar dacă uneori presupune suferință și durere, deschide în interiorul tău o viață nouă, care-și găsește siguranța în Hristos. Aceasta înseamnă a ne identifica cu El.

Dar nu trebuie să înțelegem că odată mântuiți, suntem pentru totdeauna mântuiți. O astfel de poziție este greșită, căci Dumnezeu cere o ascultare continuă, în fiecare clipă. Și, pe măsură ce continuăm să rămânem în El și El în noi, avem asigurarea ocrotirii divine și putem să ducem mântuirea până la capăt (Filip. 2:12).

Acum, când întreaga lume este frământată de temeri, când toți se tem pentru ziua de mâine, când instituțiile nu mai pot fi ținute sub control, roagă-L pe Dumnezeu să te ia sub aripile Sale și spune-I: „Doamne vreau să fiu al Tău, mă predau Ție, curăță-mă!”

PROFITUL DIN VREMURI DE CRIZĂ

Daniel Pițurlea,
membru în Consiliul de Administrație ASI România

Știți povestea lui Iosif? Iosif este unul dintre marii eroi biblici. Povestea lui începe cu o trădare. Frații săi l-au considerat diferit și au decis că este mai bine să-l vândă ca sclav.

Privită de noi, povestea are un final fericit. Iosif își reîntâlnește tatăl și frații. Israel este salvat de la foamete. Privită de Iosif, povestea vieții lui este inexplicabilă și fără sens.

La vârsta de 30 ani, Iosif este încă în temniță. Faraonul visează două scene ciudate care-l marchează. Șapte vaci grase și frumoase erau înghițite de șapte vaci slabe și urâte, iar mai apoi șapte spice bogate erau înghițite de șapte spice uscate. Înțelepții vremii cercetează, însă visele erau prea complicate pentru ei. Printr-o anumită împrejurare, Iosif este invitat să explice visul faraonului.

Urmau șapte ani de belșug, timp în care Egiptul trebuia să drămuiască foarte bine resursele naturale. După care alți șapte ani de foamete aveau să încerce economia țării, vreme în care Egiptul urma să-și vândă economiile de hrană. Schema părea simplă, o afacere ce nu merita ratată. Pentru asta era nevoie de un om de încredere, și faraonul consideră că Iosif este cel mai indicat să administreze țara.

Și iată că tânărul Iosif se înjugă la o sarcină nepotrivită lui. Acceptă funcția de guvernator al Egiptului, primește inelul faraonului, carul lui și închinarea supușilor. Faraonul îi face cadou un nume nou și o soție, pe fata lui Poti-Fera, preotul lui On.

Șapte ani de belșug în Egipt i-au asigurat lui Iosif o reputație de necontestat. Țara mergea bine, iar faraonul nu putea decât să se bucure. Iosif își pune în practică planul de afaceri prezentat împăratului: exploatarea la maximum a resurselor naturale ale Egiptului și conservarea

acestora cât mai judicios posibil. Iosif strânge tot ce putea fi conservat. Face depozite logistice mari, investește în prelucrare, angrenează țara într-o cursă contra cronometru.

Iosif este un geniu al economiei.

Deasupra sa era numai faraonul.

Experiența cu final negativ din casa lui Potifar este uitată. Dacă cei din neamul lui l-ar fi surprins în această situație în timpul celor șapte ani de belșug, știind cine este el și de unde vine, mai mult ca sigur l-ar fi judecat aspru: „Și-a pierdut credința, este ca ei, se îmbracă asemenea lor, poartă bijuterii ca ei, și-a luat o nevasta de-a lor, chiar fiica marelui-preot idolatru, omul ăsta nu ne reprezintă..., ne face de rușine!”

Cu toate astea, Iosif se comportă ca unul dintre fiii faraonilor: se îmbracă ca un faraon, trăiește ca un faraon, conduce economia bazată pe munca sclavilor, ca un faraon. Până și planul economic propus de Iosif, este unul pe cât de ingenios, pe atât de periculos: în cei șapte ani de foamete, Iosif reușește să vândă economiile de hrană strânse de faraon. Practic, toate țările devin dependente de pâinea vândută de Egipt, și Iosif vinde scump.

Spuneam la început că, pentru noi, povestea lui Iosif are un final fericit, pentru că i-am știut întotdeauna sfârșitul. Pentru Iosif însă, viața în Egipt este inexplicabilă și fără sens. Muncește pentru niște străini, departe de casa tatălui său, departe de poporul său. Credința în Dumnezeu este singura trăsătură care ne mai amintește de tânărul Iosif adus ca sclav în Egipt. Și credința aceasta i-o vezi în fiecare acțiune a planului său de afaceri și poate, dacă-i știi limba, în numele copiilor săi.

Practic, ceea ce face Iosif este o nebulie. Încrederea lui în Dumnezeul care descoperă tainele îl poate costa falimentul în mod fatal. Șapte ani de belșug urmați de șapte ani de foamete. Și dacă nu ar fi fost cei șapte ani de belșug? Dar dacă nu ar fi urmat cei

șapte ani de foamete? Dacă Dumnezeu ar fi schimbat planul ca și în cazul cetății Ninive?

Gândiți-vă că fără cei șapte ani de belșug Iosif ar fi fost un palavragiu care-i vindea povești împăratului. Faraonul nu ar fi iertat asta.

Fără cei șapte ani de foamete, Iosif ar fi fost un paranoic. Strângerea și conservarea alimentelor timp de șapte ani impunea investiții majore, un efort suplimentar din punct de vedere al forței de muncă și blocarea unor proiecte importante pentru Egiptul antic. Fără o foamete mare, toate economiile făcute de Iosif ar fi reprezentat o pierdere masivă pentru bugetul Egiptului.

Și totuși Iosif riscă. Riscă oarecum degeaba. Sunt ferm convins că dacă s-ar fi limitat la a-i explica faraonului visul, ar fi dus-o bine. Faraonul i-ar fi redat libertatea, eventual i-ar fi dat și ceva bani. Poate că ar fi avut posibilitatea de a se întoarce la ai lui sau ar fi putut rămâne în Egipt pe post de profet, timp în care ar fi putut urmări, discret, cum Israel devine un popor mare. Dar nu; Iosif a riscat totul.

În termeni moderni, riscul economic la care se supune Iosif este nesustenabil.

Cu o muncă asiduă, riscuri uriase, cu efortul a zeci de mii de sclavi, timp de paisprezece ani, cel mai mare geniu al economiei antice pomenit în Biblie reușește afacerea vieții lui: își salvează familia cu o bucată de pâine. Cu acest uriaș profit, Iosif rămâne în mintea a miliarde de oameni ca fiind omul care a sfidat criza și s-a încrezut în interpretarea a doua vise recepționate de un împărat păgân.

Deși uneori viața afacerilor acestei lumi ți se pare inexplicabilă și fără sens, vine vremea marilor crize când poți să faci afacerea vieții tale: să dai o bucată de pâine poporului tău...

Feminism și feminitate

Mihaela Vișan, Conferința Oltenia

**„Cine este aceea care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele,
dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor?”
(Cântarea cântărilor 6:10)**

Lumea noastră și-a pierdut inocența. Pe zi ce trece, descoperim că niciun ungher al omenescului nu a rămas neexplorat, niciun secret nedevăluit și nicio intimitate neviolată. Sfințenia a devenit în cel mai bun caz un arhaism, castitatea fizică ori morală un act psihanalitic de reprimare păguboasă și ingenuitatea un soi de retard intelectual.

După două milenii de supremație a virtuților masculine: forță, incisivitate, control, a părut o vreme că feminitatea recuperează teren, dar s-a vădit că era vorba doar de un feminism activist, ce nu a dus decât la o luptă surdă între sexe și, în final, aproape la confundarea lor.

Mai știm cum arată adevărata feminitate și mai putem oare reface relația originală cu Cerul? Să nu uităm că biserica este Mireasa lui Hristos (Apocalipsa 19:7), iar idila din Cântarea cântărilor constituie, în plan spiritual, reapropierea dintre divin și uman.

Conform textului de prezentare, Sunamita „se ivește ca zorile”. Ce poate fi mai reconfortant decât bucuria luminii care, pas cu pas, cuprinde totul în dulcea ei îmbrățișare? Astăzi, am uitat farmecul jocului, al tănuirii, al descoperirii progresive, căci, asemenea unor copii răsfățați, vrem totul dintr-odată și uităm că drumul e mai important decât destinația.

„Frumoasă ca luna, curată ca soarele” este iubita împăratului și arsă de soarele Libanului. În contrast cu artificialitatea de la curte, ea și-a păstrat nealterată frumusețea fizică și puritatea morală, reflectând în mod firesc lumina naturală. Tot astfel, orice trăsătură nobilă de caracter se va manifesta doar ca urmare a contactului nemijlocit cu adevărata Lumină, care luminează pe orice om venind în lume (Ioan 1:9).

Se spune că, văzând-o de la distanță pe aleasa regelui, alaiul acestuia a fost cuprins de spaimă, căci Sunamita părea „cumplită ca niște oști sub steagurile lor”. „Cumplit” este, potrivit dicționarului, sinonim cu „aprig, colosal, formidabil, teribil”. Așadar, în chip surprinzător, descoperim sub mantia delicateții o fermitate de neclintit și o determinare proprie celui care știe că e angrenat clipă de clipă într-un conflict pe viață și pe moarte. Pentru cei obișnuiți cu luxul și facilitățile de la palat, o asemenea combinație de gingășie, frumusețe și asprime era exotică, dar complet nefamiliară.

Fie că vrem sau nu, într-o bună zi vom fi nevoiți să alegem între calea lui Dumnezeu și cea a omului, între natural și artificial, între comoditate și purtarea crucii, între feminismul de fațadă și adevărata feminitate. Și, numai prin puterea harului Său, frumusețea noastră va răsări în această lume precum zorile...

Încă două case finalizate pentru sinistrați

La începutul lunii decembrie, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor din România (ADRA) a dat în folosință alte două case în cadrul proiectelor pe care le desfășoară în zona de nord-est a țării. Ambele au fost inaugurate în județul Bacău, una în comuna Mărgineni și cealaltă în satul Poieni (comuna Roșiori).

Construcția a fost realizată în cea mai mare parte de către pastori și credincioși ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Transilvania de Sud și Moldova. Primarul comunei Mărgineni, Șolot Marcelin, și-a manifestat dorința de a participa ca voluntar la unul dintre proiectele ADRA.

La Poieni, ADRA România a finalizat a doua casă din cadrul proiectului „În sfârșit, acasă!”. Acțiunea are în vedere îmbunătățirea condițiilor de viață pentru șapte familii din România, care trăiesc în condiții foarte grele. Patru familii beneficiare sunt din zona Moldovei, două familii din Muntenia și o familie din Oltenia.

Școala de Sabat în variantă audio

Biserica Română Adventistă de Ziua a Șaptea „Eben-Ezer” din Madrid (Spania) a lansat recent, pe site-ul oficial, secțiunea „Școala de Sabat AUDIO”. Astfel, studiile biblice ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea pot fi accesate în format audio (mp3) de toți cei care vor intra pe www.7adventist.com/studiu/

Pe aceeași pagină de internet se pot consulta studiile biblice din trimestrele trecute sau din anii precedenți.

O nouă biserică inaugurată în Moldova

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a inaugurat sâmbătă, 4 decembrie 2010, cel de-al patrulea edificiu construit anul acesta în zona Moldovei: biserica din localitatea Dornești (județul Botoșani).

La programul de dedicare a noii biserici au participat: pastorul Teodor Huțanu, președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, precum și administratorii bisericii din regiunea Moldovei, pastorii Paul Pauliuc – președinte, Laurențiu

Gherghe – secretar, și Florin Istrate – trezorerier.

Din deținut, rob al lui Dumnezeu

Recent, într-un cadru festiv, a avut loc în localitatea Gherla botezul unui fost deținut: Săndeiu Nicolae, originar din Sibiu.

Penitenciarul din Aiud a fost locul în care acesta a participat la întâlnirile spirituale organi-

zate de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, într-un moment de descu-
rajare. Fiind mutat în Penitencia-
rul din Gherla, a continuat să
frecventeze întâlnirile

Serviciului Umanitar
pentru Penitenciare.
În urma cunoașterii
temeinice a ade-
vărurilor Bibli-
ei, a decis să se
alătore Biseri-
cii Adventis-
te de Ziua a
Șaptea.

A fost
e l i b e r a t
într-o zi
de vineri,
hotărât să
nu meargă
acasă pân-
ă nu va
î n c h e i a
legământ,
prin botez,
cu Dumne-
zeu. După e-
liberare a ve-
nit în Gherla
unde a și fost
botezat, și nu
mai după aceea
a pornit spre casa
părintească.

Concert special la Palatul Parlamentului

Miercuri, 15 decembrie 2010,
a avut loc la Palatul Parlamentului
un concert cu tema „Mesia printre
noi”. Concertul a fost susținut de
Corul studențesc AMiCUS, orches-
tra de camera Pro Nobile și soliștii:
Aldana Cazacu, Grațiela Vlad, Ci-
prian Agapie și Claudiu Agapie;
dirijor: Albert Mădălin Codreanu.
Programul a fost prezentat de pas-
torul Iacob Coman. Evenimentul
s-a bucurat de participarea a peste
șapte sute de persoane. Timp de
două ore, cei prezenți au celebrat,
prin cântec, întruparea Mântuito-
rului.

Campanie împotriva violenței domestice

Agencia Adventistă pentru
Dezvoltare, Refacere și Ajutor –
ADRA – a lansat o campanie îm-
potriva violenței domestice.

Aceasta s-a desfășurat în peri-
oada 25 noiembrie-10 decembrie,
concomitent cu zilele dedicate,
la nivel mondial, de către Orga-
nizația Națiunilor Unite, luptei
împotriva violenței în familie.

Campania a avut ca punct cen-
tral mesajul campionului mon-
dial la box, Leonard Doroftei, și a
inclus următoarele acțiuni: orga-
nizarea de flashmoburi, lansarea
unei aplicații gratuite pentru
iPhone, distribuirea de pliante
și afișe; difuzarea de publicitate
digitală în stații de metrou, uni-
versități, mall-uri etc.

Impactul internetului a fost co-
pleșitor: în doar câteva zile, cam-
pania a strâns 1.500 de „prieteni”
(numărul fiind în creștere), pe
rețeaua de socializare Facebook
(incluzând politicieni, jurnaliști
și ONG-uri). S-au înregistrat pes-
te 4.000 de vizualizări ale spotu-
lui campaniei pe YouTube.

Pro TV, Antena 3, Realitatea
TV, Sport.ro, Money Chanel,
Speranța TV, Credo TV și Light
Chanel au promovat campania,
iar trei dintre ele continuă difu-
zarea spoturilor.

Debutul Corului de copii „Dynamis”

Pe 11 decembrie 2010, a avut
loc la Biserica Adventistă de Ziua
a Șaptea Peretu 4, concertul Coru-
lui de copii „Dynamis”, condus
de Doru și Alina Dobrică. Este al
doilea concert susținut de tinerii
muzicieni după debutul din 4 de-
cembrie de la Biserica Adventistă
de Ziua a Șaptea Țigănești 1.

Evenimentul a adunat credin-
cioși din toate cele cinci biserici
adventiste din Peretu, precum și
din alte biserici din Teleorman,
corul de copii fiind un proiect
zonal. În deschiderea programu-

lui, copiii I-au adus slavă Dumne-
zeului creator, apoi au urmat o
serie de cântece pe tema nașterii
Domnului Isus. În final, au răsu-
nat acordurile cântecelor de
preamărire a Domnului, care va
„reveni pe norii cerului”.

La concert a participat și pas-
torul George Șchiopu, directo-
rul Departamentului de Tineret
al Bisericii Adventiste de Ziua a
Șaptea din Conferința Oltenia.

Club de bucătărie vegetariană la Fălticeni

În data de 9 decembrie 2010, la
Colegiul Tehnic „Mihai Băcescu”
din Fălticeni (județul Suceava),
s-a desfășurat cea de-a doua
întâlnire din cadrul proiectului
Clubul de bucătărie vegetariană,
organizat de Biserica Adventistă
de Ziua a Șaptea din Fălticeni
împreună cu Asociația pentru
Sănătate, Educație și Familie
(ASEF) din Moldova.

„Cei aproximativ 60 de
elevi și profesori au avut posi-
bilitatea să vadă cât de ușor se
prepară mâncarea sănătoasă,
vegetariană, și, mai apoi, să de-
guste diverse preparate culinare
gătite într-un mod sănătos și care
ne ajută să trăim o viață de cali-
tate”, a declarat pastorul Bisericii
Adventiste de Ziua a Șaptea din
Fălticeni, Valentin Popescu.

Clubul de bucătărie vegeta-
riană are ca obiectiv implica-
rea tinerilor din diferite medii
educaționale și religioase, în de-
scoperirea și practicarea unui stil
de viață sănătos prin promovarea
principiilor NEW START. Prima
întâlnire a avut loc în luna noiem-
brie 2010, fiind o continuare a
proiectului desfășurat în luna
mai 2010, cu ocazia Zilei Mondia-
le fără Tutun.

Sursa: Info Adventist
Rubrica realizată de Adrian
Dobre, Departamentul
de comunicare

Copilul misionar

Cu două săptămâni înainte de a împlini treisprezece ani, pe 29 septembrie 1874, Mary Andrews s-a imbarcat din Boston având ca țintă proclamarea mesajului adventist în Elveția. Mary era însoțită de tatăl, John Nevins Andrews, și de fratele ei de șaisprezece ani, Charles. Tatăl lui Mary a fost primul misionar oficial al Bisericii Adventiste trimis dincolo de hotarele Statelor Unite.

Mama lui Mary murise când aceasta avea doar zece ani. Astfel că Mary se ocupa în familie de cumpărături, de gătit, de spălat și de întreținerea casei atunci când s-au stabilit în La Coudre, Elveția.

În afară de aceste activități, mai multe ore pe zi, Mary împreună cu Charles învățau limba franceză ajutați de un profesor. Mica familie s-a gândit că va învăța mai repede franceza dacă va folosi limba engleză numai între orele 5 și 6 după-amiaza. Pentru aceasta, membrii familiei au încheiat un legământ prin care se angajau să-și ducă la îndeplinire hotărârea. Din cauza dificultății inițiale de a folosi franceza, uneori, acești copii se abțineau de la conversație până la ora 5,

când se puteau exprima în limba natală. Atunci, Mary și fratele ei Charles vorbeau cât de mult și cât de repede îi „ținea gura”, pentru a-și spune tot ceea ce nu reușiseră în limba franceză.

Legământ privind limba franceză, încheiat între Charles, Mary și tatăl lor

Prin acest legământ, ne angajăm cu toții să folosim în conversații doar limba franceză. Nu vom încălca această înțelegere decât prin consimțământ reciproc, dacă există motive temeinice pentru aceasta.

În temere de Dumnezeu, ne vom strădui să respectăm acest legământ și cerem ajutorul Său pentru îndeplinirea lui cu credincioșie.

De asemenea, va fi oportunitatea noastră să folosim limba germană, rostind cuvinte sau fraze ori de câte ori putem.

Bâle, Elveția, 24 decembrie 1876

Mary Andrews

După aproximativ un an de când au sosit în Elveția, fondurile de întreținere au început să scadă. De-a lungul anului, tatăl lui Mary a scris cinci broșuri misionare în limba franceză, cheltuind cea mai mare parte a banilor pentru tipărirea acestora. Ca să mai facă rost de fonduri, pe lângă celelalte responsabilități, Mary a început să meargă și la cules de struguri. Era o muncă foarte grea, dar Mary era determinată să facă totul pentru ca oamenii din Elveția să învețe despre Isus și despre revenirea Lui în slavă.

În anul 1876, familia Andrews s-a mutat la Basel. În noua locuință închiriată, aceștia au fost ajutați în activitățile gospodărești de o îngrijitoare. Sprijinită fiind la gătit și spălat, Mary a putut să-și petreacă mai mult timp ajutându-l pe tatăl ei în proiectele misionare. De-a lungul vremii, Mary a stăpânit atât de bine limba franceză, încât s-a putut ocupa de editarea revistei *Semnele timpului* în această limbă. Profesorul de franceză, Aufranc, a spus că „Mary vorbește franceza de parcă s-ar fi născut în Franța”. Fata s-a bucurat foarte mult de această apreciere, întrucât ea învățase cu atâtă sârguință limba franceză.

Providența lui Dumnezeu a îngăduit ca Mary să se îmbolnăvească de tuberculoză. Ea a murit la vârsta de șaptesprezece ani. Astfel, Mary Andrews a fost nu numai primul copil misionar, dar și primul misionar adventist care și-a sacrificat viața proclamând cele trei solii îngerești.

Toți copilașii, care vor ajunge în cer, vor putea să asculte experiența lui Mary povestită de ea însăși. Acolo nu va mai fi nevoie să cunoaștem nici limba engleză, nici limba franceză și nici limba română. Mary ne va vorbi în limba îngerilor, iar noi o vom înțelege.

Dar pentru aceasta trebuie să urmăm și noi exemplul lui Mary – primul copil misionar. Putem învăța limba îngerilor doar dacă le spunem și altora despre dragostea lui Isus și despre faptul că El vine curând.

Puneți ca țintă ca în noul an în care am intrat să le vorbești colegilor despre Prietenul tău, Isus. De asemenea, gândește-te să inviți cel puțin un prieten la programul „Începe să trăiești!” Dar mai întâi să te rogi pentru acel prieten, ca Duhul Sfânt să-l pregătească pentru aceasta.

Așa se învață limba îngerilor!

Traducere: Iosif Diaconu

Preluare din revista Adventist Review, 26 august 2010

Rugăciune la început de an

Tatăl nostru ceresc, în Numele Domnului Isus, Creatorul și Mântuitorul nostru, Capul bisericii și Fratele nostru mai mare, Îți mulțumim pentru că ne-ai chemat din întuneric la lumina Evangheliei și ne-ai câștigat ca să fim ai Tăi, ca să vestim puterile Tale minunate. Adu-Ți aminte de noi, Doamne, acum, când stăm înaintea unui nou an de har, iar misiunea pe care ne-ai dat-o nu este încă împlinită; iartă-ne și ajută-ne să ne lăsăm treziți de chemarea Ta la redeșteptare și reformă!

Pocăința, nașterea din nou, biserica, închinarea, dragostea și armonia între frați, lucrarea misionară – toate acestea sunt ideile Tale, Doamne, de aceea nu ne lăsa să le înlocuim, să le modificăm sau să le reformulăm după părerile noastre, căci inima noastră este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea: întoarce-ne, Doamne, la dragostea dintâi și fă-ne să-Ți semănăm, crescând la înălțimea staturii plinătății Tale!

Ucenicia este ținta pe care ne-ai dat-o s-o atingem, dar, fără Tine, pentru oameni ca noi, această țintă este prea înaltă.

Doamne, nu renunța la noi; lucrează Tu împreună cu noi, trezește-ne Tu din somn, răstignește-ne și naște-ne din nou prin Duhul Sfânt, înflăcărează-ne Tu și transformă-ne în epistole vii și lumini curate, care să îmbrățișeze lumea și să alunge întunericul!

Doamne, ne gândim acum la adunările noastre, la șirul de comitete, de voturi și de adunări administrative: ferește-ne de fariseism, de legalism, de ritualism și de orice fel de egoism. Vino de fiecare dată între noi, fă-ne să lucrăm frumos, cu iubire și încredere, ca într-o familie: transformă tot ce facem în închinare și laudă către Tine!

Doamne, mărturisim că de multe ori am lăsat ca ideile și invențiile noastre omenești să ia locul sfatului Tău fără greș, iar rezultatul a fost dezamăgire, apatie, scădere și plictiseală. Cercetează-ne, Dumnezeuule, și cunoaște-ne inima! Încearcă-ne și cunoaște-ne gândurile. Vezi dacă suntem pe o cale rea și du-ne pe calea veșniciei!

Doamne, știm că biserica este obiectul supremei Tale preocupări. Noi suntem încă în lume: ajută-ne să nu fim ca lumea, ci să fim ambasadorii Tăi și căutătorii copiilor risipitori. Ajută-ne să depășim zidurile caselor noastre de rugăciune și hotarele districtelor, să trecem în Macedoniile sufletelor care așteaptă ajutorul nostru. Ajută-ne să înfigem steagul Golgotei în teritoriile Babilonului zilelor noastre!

Doamne, dă-ne harul de a ne pocăi de refuzul de a trăi credința în mod deplin și de amânarea de a urma toată lumina pe care ne-ai dat-o. Ajută-ne să ne pocăim de păcate ascunse, de compromisuri, de pierderea de membri, de proiecte ne-terminate, de activitate fără roade și de adunări cu predici plictisitoare. Întoarce-ne privirea de la greșelile noastre sau ale altora și fă-ne să privim țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, la planurile și misiunea pe care El le are pentru noi.

Bunule Tată, ne-ai dat timpuri de pace și libertate, ne-ai îmbogățit cu daruri și ocazii, ai între noi trudituri devotați, ne-ai binecuvântat cu tineri, copii și părinți, avem străbuni și istorie, nimic nu ne lipsește: ajută-ne să nu fim laodiceeni, ci sfinți plini de răbdare, biruitori prin sângele Mielului și mesageri ai Întreitei Solii. Constrânge-ne cu dragostea Ta să lucrăm cât este ziuă, până când îngerii nu dau drumul celor patru vânturi să sufle peste pământ și mare.

Doamne Isuse, știm că vei veni mult mai curând decât credem noi: vrem să fim fecioare înțelepte, robi care veghează, se roagă și lucrează. Tu vei termina pe deplin și repede ceea ce ai început pentru noi: ajută-ne să nu ne trezim niciodată la stânga Ta, ci să alegem de pe acum să stăm numai la dreapta Ta. Fii Tu fericita noastră nădejde, dorul cel mai fierbinte, vestea cea mai trâmbițată și fața cea mai îndrăgită!

În anul 2011 vrem să facem multe pentru Tine, însă Tu aștepti totul de la noi. Ajută-ne să nu ne fie frică de viitor și adu-ne aminte că tot viitorul este în mâna Ta. Toarnă Duhul Tău peste noi, învăluie pământul în lumina Ta și fă ca totul să se termine cu bine pentru cât mai mulți din cei care respiră lângă noi.

Doamne, Tu ești încă la ușă! Da, vrem aurul, hainele și alifia Ta pentru ochi. Vrem să fim plini de râvnă și să ne pocăim!

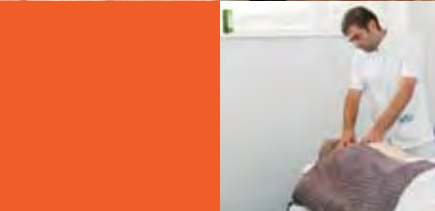
Vrem să Te avem la fiecare masă, vrem să ne placă să savurăm orice Cuvânt care iese din gura Ta, vrem să nu cadă la pământ niciuna dintre făgăduințele primite de la Tine. Avem între noi bolnavi, răniți, îndoliați și, nu rareori, suntem îngrijorați sau deprimați, iar uneori nu mai știm încotro să mergem. Vino între noi cu vindecare și lumină! Vino în lumea noastră cât mai curând!

Amin. Vino, Doamne Isuse!

Teodor Huțanu, președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Ți-ar prinde bine, anul acesta,
un sejur gratuit
la Herghelia sau la Podiș ?

Abonează-te la
revista *Viață+Sănătate*
până la 31 martie 2011 și
ai posibilitatea să beneficiezi de
unul dintre cele 65 de sejururi gratuite
oferite de Centrele de Sănătate
de la Herghelia și de la Podiș.

Viață+Sănătate

